

KATALOG

**FESTIVAL
ČESKÉHO
DOKUMENTU**

JIHLAVA 24.-26.10.1997

FESTIVAL ČESKÉHO DOKUMENTU JIHLAVA 1997

KATALOG

PŘEHLÍDKA	13
ZVLÁŠTNÍ UVEDENÍ	123
POCTA JIŘÍMU LEHOVCI	127
SOCIALISTICKÝ DOKUMENT	133
FEBIO - POZAPOMENUTÉ ZAČÁTKY	137

FESTIVAL ČESKÉHO DOKUMENTU JIHLAVA 1997

pořádá JSAF ve spolupráci s Městem Jihlava a Gymnáziem Jihlava

ORGANIZAČNÍ TÝM:

Filip Dobrovolný
Jiří Havelka
Marek Hovorka
Matěj Kolář
Jan Šprincl

LIDÉ, BEZ JEJICHŽ POMOCI A PODPORY BYCHOM SE NEOBEŠLI:

Olga Sommerová, František Dohnal, Petr Kubica, Martin Fiala, Jiří Vohralík, Ivana Zášková, Aleš Ferda, František Vaculík, Miloš Fikejz, Marta Šímová, Eva Pavlíková, Vladimír Mlynář, Tomáš Baldýnský, Jaroslav Vojáček, Jíří Varhaník, Petr Palovčík, Ivan Holub, Pavel Suchánek, Míša Denčev, Helena Kučerová, Miroslav Děchtěrenko, Jana Marková, Zdeněk Krásenský, Josef Zlámalík, Aleš Bargl, Zdeněk Šprincl, Martin Hanák, Jan Paulas, Klára Hofštetrová, Monika Juříčková, Míša Dobrovolná, Lucka Vaculíková a mnozí další...

MYŠLENKA USPOŘÁDAT V JIHLAVĚ

festival dokumentárních filmů je stará asi půl roku. Utvrdili jsme se v ní při námi organizované květnové besedě s režisérkou Olgou Somerovou, v jejímž průběhu jsme pustili dva její dokumentární snímky. Spontánní reakce diváků a následná živá diskuse nás přesvědčily, že podobná akce má smysl.

Základním kritériem pro výběr režisérů, kteří své filmy většinou osobně při letošním prvním ročníku Festivalu českého dokumentu Jihlava 1997 představí, byla co největší pestrost a kontrastnost. A tak se srovnání výběru témat, přístupu k nim a jednotlivých pracovních postupů nabízí hned v několika rovinách. Na jedné straně stojí díla zkušených a ostřílených dokumentaristů, jako jsou Jan Špáta, Olga Sommerová, Dušan Hanák, Drahoš Vihanová, Fero Fenič a mnozí další, na druhé talentovaných mladých tvůrců, které reprezentují Andrea Majstorovič, Martin Štoll, Kamila Vondrová či Roman Vávra. Protože dnes nejzajímavější české hrané filmy natáčí režiséři, kteří na FAMU vystudovali obor dokumentární tvorby, což je zvláštní český fenomén, představíme vám také práce Jana Svěráka, Petra Václava, Vladimíra Michálka a Filipa Renče. Ve spolupráci s Krátkým filmem jsme pro vás připravili blok „Socialistický dokument“ a s Národním filmovým archivem pak jednu z lahůdek posledního dne - více jak půl století staré snímky Jiřího Lehovce, které dovedly český dokumentární film k výšinám světové třídy. A jak si v porovnání se světovou špičkou stojíme dnes, to můžete porovnat při uvedení oscarového dokumentárního filmu Přežila jsem pochod smrti.

Pokud letošní první ročník Festivalu českého dokumentu Jihlava 1997 splní vaše i naše očekávání, rádi bychom vás za rok do Jihlavy opět pozvali. Přejeme vám co nejsilnější filmové zážitky a co nejhezčí vzpomínky na podzimní Jihlavu a letošní první festivalový ročník.

Vaši organizátoři

DÁMY A PÁNOVÉ,

Komerční banka a její představitelé se živě zajímají o vizuální umění a podporují je. Vědomí moderního člověka, jenž žije ve stále větším spěchu, je živě převážně obrazovými vjemy, které zprostředkovávají kompaktní, úhrnou, abstraktní a rychle vstřebatelnou informaci. Není proto náhodou, že všechny velké bankovní domy i obchodní a průmyslové společnosti staví dnes do popředí svůj *image*, což není vlastně nic jiného než specifický druh obrazu.

Informace přenášená obrazem může být však sdělná, přínosná, motivující a výchovná zejména tehdy, když jsou fakta a fikce podány v kreativní estetické zkratce, jinými slovy, když se jich ujmou malíři, grafici, výtvarníci a samozřejmě - last but not least - filmoví tvůrci.

Komerční banka jako celek i její pobočky, které náš finanční institut reprezentují v okresech republiky, mají tudíž zájem na rozvoji umělecké vizuální tvorby. V regionu Vysočina spolupracujeme již řadu let s jihlavskou galerií M+K a žďárskou společností Cisterciaria Sarensis při pořádání výstav, s třebíčským Městským kulturním střediskem a s pelhřimovským muzeem při vydávání uměleckých katalogů.

Těší mě, že jsme v letošním roce mohli k našim podpůrným aktivitám organicky zařadit i *Festival českého dokumentu Jihlava 1997*. Vzhledem k tomu, že tato filmová přehlídka nabízí kvalitní program projekcí a je spojena i s návštěvou řady významných filmových tvůrců v našem městě, nepochybuji o jejím úspěchu a velkém přínosu pro všechny zúčastněné.

Ing. Martin Fiala

ředitel oblastní pobočky Komerční banky Jihlava

VÁŽENÍ PŘÁTELE DOKUMENTÁRNÍCH FILMŮ,

velice nás těší, že můžeme podpořit právě český dokumentární film- tím spíše, že jeho festival probíhá právě v Jihlavě.

Historie výroby skla v okolí Jihlavy sahá až do poloviny minulého století, kdy podnikatel Karl Anton Ascherl položil počátky dnešní výroby a započal s výrobou okenního skla. Před druhou světovou válkou se výroba přeorientovala na produkci ručně broušeného olovnatého křišťálu.

Dnes Jihlavské sklárny BOHEMIA, a.s. patří k nejvýznamnějším výrobcům ručně broušeného olovnatého křišťálu v České republice. Rozmanitá paleta nabídky zahrnuje nápojový, stolní, umělecký a přejímaný (barevný) křišťál. To vše jak v jednotlivých unikátních kusech, tak v mnohakových sériích. Jihlavské sklárny BOHEMIA se zaměřují na osobitý design, který zdůrazňuje a podtrhuje bohatost tvarů a čírost suroviny. Specialitou zdejších sklářů jsou nejen rozměrné výrobky s velmi bohatým brusem, ale i moderní tvary s lehkými dekory odpovídající stylu mladších generací.

Jihlavské sklárny BOHEMIA vzbuzují zasloužené uznání na světových výstavách za jednotlivé unikáty i celé soupravy. Mezi zákazníky patří nejen význačné osobnosti z České republiky, ale i z Číny, Singapur a Japonska. Několik exemplářů je dokonce ve vlastnictví Anglické královské rodiny.

Přejeme Vám mnoho nezapomenutelných zážitků.

Ing. Ivana Zášková
obchodní ředitelka Jihlavských skláren BOHEMIA, a.s.

FESTIVAL ČESKÉHO

dokumentu Jihlava 1997 se jeví jako velice sympatický pokus zachytit tematickou pestrost českého filmového dokumentu posledních let v konfrontaci se snímky z minulé epochy „budování socialismu“. V diskusi s pozvanými tvůrci mají pak diváci jedinečnou možnost proniknout do hloubky tvůrčovy mysli a v nekonvenčním prostředí probrat reflexe a ožehavé otázky dneška.

V době plytkých televizních seriálů a stupidních soutěží se pro obyvatele Jihlavy a regionu spojuje v tomto festivalu možnost kvalitního kulturního zážitku s možností podpořit a vyzvednout význam Jihlavy jako centra kultury v regionu. Především tento moment rozhodl o podpoře mé firmy tomuto umělecko-společenskému projektu.

A ještě jeden fakt stojí za povšimnutí: celý festival je pořádán skupinou nadšených mladých studentů jihlavského gymnázia a to bez nároků na vysoký finanční rozpočet. Svou snahou, pilí a manažerskými schopnostmi jsou blízcí nám podnikatelům a regionálním politikům ukazují správnou cestu, jak napomoci zvýšení kreditu města a kultury vůbec.

Nezbývá než popřát organizátorům mnoho úspěchů, tvůrcům svobodu projevu a dobré nápady a nám divákům dostatek klidu a času obohatit sami sebe.

Ing. arch. Jiří Vohralík

PŘEHLÍDKA

FERO FENIČ
DUŠAN HANÁK
IGOR CHAUN
MIROSLAV JANEK
PAVEL KOUTECKÝ
ANDREA MAJSTOROVIČ
MILAN MARYŠKA
VLADIMÍR MICHÁLEK
FILIP RENČ

OLGA SOMMEROVÁ
JAN SVĚRÁK
JAN ŠPÁTA
MARTIN ŠTOLL
HELENA TŘEŠTÍKOVÁ
PETR VÁCLAV
ROMAN VÁVRA
DRAHOMÍRA VIHANOVÁ
KAMILA VONDROVÁ

(*1951)

Fero Fenič

Narodil se ve východoslovenské vesnici Nižná Šebastová, okres Prešov, v rodině zemědělců jako nejmladší z pěti dětí. Po roční vojenské prezenční službě v Československém armádním filmu v Praze byl zaměstnán převážně jako režisér Štúdia krátkych filmov Slovenské filmové tvorby v Bratislavě. V roce 1986 však musel přerušit svoji filmovou činnost pro tzv. „politickou nespolehlivost a protisocialistické smýšlení“. V prosinci 1991 založil vlastní nezávislou filmovou a televizní společnost FEBIO, která od dubna 1992 produkuje původní autorskou dokumentární tvorbu, mimo jiné televizní projekty *GEN*, *Genus*, *OKO*, *V.I.P. - Vlivní lidé*, *Česká soda* a v současnosti Českou televizi uváděného cyklu *Jak se žije...* Společně s filmovým publicistou Pavlem Melounkem založil v roce 1993 audiovizuální přehlídku FEBIOFEST. Sám dodnes natočil 32 nejen dokumentárních filmů. V Čechách žije od roku 1972, od roku 1993 je občanem České republiky.

Filmografie: Člověčina (1974), *Labutia púť* (1975), *Ako sa pán Kralovič stal kráľom* (1976), *Diadém* (1978), *Portrétik* (1979), *So slnkom v hlase* (1980), *Tam a spať* (1980), *Brehy nehy* (1982), *Tak som prešla veľký svet* (1982), *Džusový román* (1984), *Konkurz na Džusový román* (1984), *Batromijov dom* (1984), *Dedinský sen* (1984), *Desať dní, ktoré nadchli* (1985), *Trate života Jozefa Kronera* (1987), *Vlak do dospelosti* (1989), *Zvláštní bytosti* (1989), *Odsud - potiaľ* (1992), *Vúdci* (1992), *Praha slzám nevěří* (1992), *Všichni dobří voliči* (1992), *Nejšťastnější den Anny Mečiarové* (1992), *Bůh s námi* (1992), *Noč, kdy se rozpadl stát* (1993), *GEN - Václav Fischer* (1993), *Republika v začátcích a koncích* (1994), *GEN - Hana Hegerová* (1994), *Genus - Josef Švejcár* (1995)

LABUTIA PŮŤ

Poetický pohled - plný drsných tónů - na dožívání starých lidí v malé horské vesničce Vlkolinec nad Ružomberkem, která se pomalu ale jistě mění ve skanzen. „V prostředí a podmínkách pro naši společnost dnes už skutečně vyjímečných dožívá hrstka starších lidí, kteří na rozdíl od svých dětí nedokázali přijmout moderní rytmus civilizace a rozhodli se dožít po staru. Ale nebyla to jen atmosféra dávných časů, podařilo se zachytit ... především pestrou galerii pohnutých lidských osudů a neobyčejně lidských, svérázných názorů na hodnoty i na celý svět. F. Fenič prokázal velký smysl pro zkratku, obrovské hudební cítění a profesionální režii,“ píše Dušan Kukal. Toto dokumentární cvičení 2. ročníku FAMU bylo z důvodu takzvané „propagace pesimismu a ošklivosti“ uvedeno ve své době pouze jedinkrát.

LABUTIA PŮŤ

35mm, čb, 15 min.

výroba: FAMU

rok výroby: 1974/75

námět, scénář, režie:

Fero Fenič

kamera a produkce:

Peter Surový

střih:

Eva Pavlíčková

AKO SA PÁN KRALOVIČ STAL KRÁĽOM

AKO SA PÁN KRALOVIČ STAL KRÁĽOM

35mm, čb + b, 20 min.

výroba: FAMU

rok výroby: 1976

námět, scénář, režie:

Fero Fenič

kamera:

Peter Surový

střih:

Táňa Babovičová

Portrét svérázného amatérského archeologa, zemědělce a starého mládence Viliama Kráľoviča ze západoslovenské vesničky, který svým urputným hledáním našel nové důkazy o pobytu Římanů v našich končinách - tedy to, o co před ním marně usilovali mnozí renomovaní odborníci. Tímto posunul hranice Římské říše. „Tento film si získal všechny diváky,“ píše v dobové kritice Ivan Hrdina, „Příběh dnes již téměř sedmdesátiletého člověka, jehož přirozený naturel a netradiční životní názor mu dovoluje, aby sám sebe považoval za nejšťastnějšího člověka na světě... Student třetího ročníku FAMU Fero Fenič i ve svých předchozích filmech prokázal hluboký zájem o lidskou psychologii a život na slovenských vesničkách.“ Absolventský film získal několik zahraničních ocenění a na Mezinárodním festivalu filmových škol CILECT v Karlových Varech v roce 1977 skončil na druhém místě (po sovětském snímku).

DIADÉM

Pohled na dospívání v podmínkách reálného socialismu: ničím nevynikající čtveřice učňů si založí hudební skupinu a chce hrát sobě a kamarádům pro radost. Bez oficiálního povolení, jehož podmínkou je přezkoušení na tzv. „přehrávkách“, a prověření, zdali nehrají závadný repertoár, však nemohou. Mladí muzikanti tak zažívají prakticky první životní střet s byrokracií, nesvobodou a cenzurou, který je ale v jejich odhodlání nezlomí. První profesionální snímek Fera Feniče, kterým debutoval ve Studiu krátkých filmů SFT v Bratislavě, je přirovnávaný k Formanově Konkursu.

Ocenění: druhá cena v kategorii dokumentárních filmů na Festivalu československé filmové tvorby Piešťany 1979, Čestné uznání na MFF Lipsko 1979 a jiná ocenění.

DIADÉM

35mm, čb, 24 min.

výroba: SFT Bratislava - Koliba

rok výroby: 1978

námět, scénář, režie:

Fero Fenič

kamera:

Ján Ďuriš

střih:

Eva Gubčová

zvuk:

Eduard Palček

VLAK DO DOSPĚLOSTI

VLAK DO DOSPĚLOSTI

35mm, bar., 15 min.

výroba: KF Praha

rok výroby: 1989

námět, scénář, režie:

Fero Fenič

kamera:

Ivan Vojnár

střih:

Jan Petras

zvuk:

Vladimír Nahodil

Snímek natočený na podzim roku 1988, ale distribuovaný až dva roky nato, podává na svou dobu mimořádně otevřený pohled na mladé lidi v „rozvinuté socialistické společnosti“, konkrétně na brance nastupující na vojnu jako první generace narozená po sovětské okupaci (ročníky 1969) k ochraně „socialistické vlasti“. Několik mladých hrdinů, do té doby v českém dokumentu netypických (tzv. „protispolečenské živly“: skinhead, pankáč, asociální Rom ap.), bez obav a otevřeně hovoří o tom, k čemu v listopadu 1989 opravdu došlo. „Vlak do dospělosti je opravdovou událostí československého dokumentu. S neobyčejnou přesvědčivostí a málo vídanou sugestivní autenticitou rozkrývá v dosti reprezentativním vzorku duchovní svět lidí, jejich zcela konkrétní postoje v okamžiku nástupu dvouleté vojenské služby. Zachycuje drásavý rozpor mezi dosud ještě částečně tradovanými představami o nejčestnější povinnosti a neučesanou realitou znepokojující skepse, pohybující se ... mezi apatickou rezignací a byť jen do kamery hlásaným odmítáním,“ píše Pavel Melounek.

Ocenění: Hlavní cena v kategorii dokumentárních filmů na Festivalu českých a slovenských filmů v Bratislavě 1990, Cena kritiky FIPRESCI na MFF v Oberhausenu (SRN) 1990 a jiné ceny.

(*1938)

Dušan HANÁK

„Je to veľká osobnosť evropského filmu,“ říká o Dušanu Hanákovi francouzský producent Philippe Avril, který se finančně podílel na jeho snímku *Papírové hlavy*. Dušan Hanák pracoval zpočátku jako horník. Po absolvování katedry hrané režie na FAMU roku 1965 se uplatnil jako scénárista a dokumentarista, od roku 1968 točí také celovečerní hrané snímky, ve kterých rozvíjí působivé a účinné prvky z dokumentárních filmů (práce s neherci, mozaiková nedramatická skladba). Všechna jeho díla patří do kategorie bytostných autorských výpovědí se silným emocionálním nábojem. Vycházejí z vlastní poetické symboliky, asociativních stříhů a filmových metafor, řazených vedle sebe na základě metody kontrapunktu. Tři z jeho filmů byly za komunismu po dlouhou dobu zavřeny v trezoru. Dnes působí jako docent na VŠMU v Bratislavě a je prezidentem Slovenské filmové a televizní akademie.

Filmografie: Zámčivosť (1963), Alcron (1963), Šesť otázok pre Jana Wericha (1963), Učenie (1965), Výzva do ticha (1965), Artisti (1965), Metamorfózy (1965), Analógie (1966), Prišiel k nám Old Shatterhand (1966), Impresia (1966), Sonáta alebo Hľadanie šťastného čísla (1966), Omša (1967), 322 (1969), Zanechaj stopu (1970), Deň radosti (1972), Obrazy starého sveta (1972), Let modrého vtáka (1974), Ružové sny (1976), Doktor Jorge (1977), Ja milujem, ty miluješ (1980), Miesto medzi ľuďmi (1981), Husia koža (1982), Tichá radosť (1985), Súkromné životy (1990), *Papierové hlavy* (1995)

DUBAŇAN HANAK

(1930)

Je to velmi důležitá evropská filmová tvorba, která se vyznačuje vysokou kvalitou a originalitou. Vzhledem k tomu, že se jedná o dokumentární film, který je velmi zajímavý a poučný, doporučujeme ho všem zájemcům o filmovou tvorbu. Vzhledem k tomu, že se jedná o dokumentární film, který je velmi zajímavý a poučný, doporučujeme ho všem zájemcům o filmovou tvorbu.

- Filmpromer (1983)
- Analogie (1980)
- Země (1979)
- Město (1980)
- Hutník (1981)
- Třetí (1982)
- Výhled (1983)
- Kam (1984)
- Kam (1985)
- Kam (1986)
- Kam (1987)
- Kam (1988)
- Kam (1989)
- Kam (1990)
- Kam (1991)
- Kam (1992)
- Kam (1993)
- Kam (1994)
- Kam (1995)
- Kam (1996)
- Kam (1997)
- Kam (1998)
- Kam (1999)
- Kam (2000)
- Kam (2001)
- Kam (2002)
- Kam (2003)
- Kam (2004)
- Kam (2005)
- Kam (2006)
- Kam (2007)
- Kam (2008)
- Kam (2009)
- Kam (2010)
- Kam (2011)
- Kam (2012)
- Kam (2013)
- Kam (2014)
- Kam (2015)
- Kam (2016)
- Kam (2017)
- Kam (2018)
- Kam (2019)
- Kam (2020)
- Kam (2021)
- Kam (2022)
- Kam (2023)
- Kam (2024)
- Kam (2025)

PAPIEROVÉ HLAVY

PAPIEROVÉ HLAVY

35 mm, bar., 96 min.

výroba: ALEF, Les Films de l'Observatoire, EOS Films
rok výroby: 1995

námět, scénář, režie:
Dušan Hanák

kamera:
Alojz Hanúšek

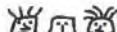
střih:
Alena Patoprstá

hudba:
W.A.Mozart, G. Rosini,
P.I.Čajkovskij, Pavel Fajt

produkce:
Marian Urban, Philippe Avril,
Maya Simon

Dokumentární reflexe československého totalitního režimu, který sleduje Dušan Hanák od konce druhé světové války po revoluční rok 1989, je úvahou o svobodě a nesvobodě, o vztahu občana a totalitní moci, která jím manipuluje. Film je rozsáhlou filmovou koláží, na které autor pracoval téměř pět let, složené z mnoha motivů, poskládaných vedle sebe prostřednictvím filmových metafor a asociativních střihů. Snímek také věrně zachycuje i absurditu doby a dnes již humornou neschopnost komunistických funkcionářů vnímat skutečnost, tedy existenci ve vlastním demagogickém světě. Záběry „domnělé“ reality (propagované v oficiálních dokumentech) jsou konfrontovány s individuálními, intimními vjemy jednotlivců. Při hledání svědků natočil Dušan Hanák asi tři sta šedesát rozhovorů, ve filmu jich pak zůstalo šedesát. Bezprostředním impulsem k natočení filmu byl porevoluční „prvomájový průvod“ Bratislavou, spontánní karnevalová oslava svobody a výsměch komunismu, uspořádaný několika studenty, na který jim kostýmová výtvarnička Mona Hafsahl (manželka Dušana Hanáka) vyrobila obrovské duté papírové hlavy.

Ocenění: Golden Spire na 40. MFF v San Franciscu; Zvláštní cena na 31. MFF Karlovy Vary, 1996; Cena A. F. Šulce na 31. Mezinárodním festivalu vědeckých, populárně-vědeckých a didaktických filmů, televizních filmů a videoprogramů, v kategorii dokumentárních filmů, Olomouc 1996, Cena Petra Mihálíka na 2. MFF filmových klubů v Banské Bystrici, 1996

(*1963)

Igor Chaun

Narodil se v Praze jako syn sekretářky Čs. rozhlasu Evy Chaunové a hudebního skladatele a malíře Františka Chauna. Po nepřijetí na pražskou konzervatoř, obor herectví, se vyučil, pracoval a odmaturoval jako horník na dole Klement Gottwald v Libušíně u Kladna. V letech 1987 - 92 studoval na FAMU katedru dramaturgie a scénáristiky. Od této doby natáčí v podmínkách školních i profesionálních četné dokumentární i hrané filmy, za které získal různá ocenění. V roce 1995 vydal první díl své kontroverzní knihy „Deník aneb smrt režiséra“ a v říjnu 1997 vychází v nakladatelství VOTOBIA díl druhý.

Filmografie: Nejkrásnější portrét (1988), Sen o vážné věci (1988-89), Pony Express 89 (1989), AIESEC Study Tour 89 (1989), Salón mladých architektů (1989), Jardův sedmnáctej (1989), Malé zpoždění (1989), Svobodný blok (1990), Komunistický 1. máj 1990 v Praze Vokovicích (1990), Miloš Bok: Missa solemnis (1990), Život po životě sira T. (1990), Ramóna má návštěvu (1990), Otec, matka a já... (1990), Stížnost ing. Petáka (1990), Předávání šטרčkárny v Davlí původnímu majiteli (1990), Léčba Klausem (1991), Diagnóza: Dobročinný večírek (1991), Velmi uvěřitelné příběhy (1991), Muzeum moderního umění v Pasově (1991-92), Kubismus v českém malířství (1991-92), Česko-německá meziparlamentní konference (1992), Omyl doktora Horna (1992), GEN - Pavel Tigríd (1992-93), Vánoce v psinci (1992-93), Dalmácie ty sladká, chrabrá, nešťastná... (1993), OKO - Dobré jitro, tady vnitro (1993), Česká soda č. 1 - 4 (1993), GEN - Stanislav Grof (1994), Česká soda č. 8 (1994), Klenost skutečné moudrosti (1995), Skutečný svět? (1996), Hledači zázračného kamene (1996), Eliadova knihovna II. a III. (1996), **Nesmrtelný život a smrt Mikihio Volka, rock' n' rollového krále (1997)**

NESMRTELNÝ ŽIVOT A SMRT MIKIHO VOLKA, ROCK´N´ROLLOVÉHO KRÁLE

NESMRTELNÝ ŽIVOT A SMRT
MIKIHO VOLKA,
ROCK´N´ROLLOVÉHO KRÁLE

video betacam, bar, 2 x 60 min.

výroba: Česká televize,
TS Čestmíra Kopeckého
rok výroby: 1997

námět, scénář, režie:
Igor Chaun

kamera:
Miloš Kabył

produkce:
Alexej Guha, Renáta Králová

komentář čte:
Radovan Lukavský

Dvoudílný hudební dokument režiséra Igora Chauna zobrazuje strhující osud legendy českého rock´n´rollu, zpěváka Mikiho Volka. Diváci střední generace mají bezpochyby ještě v živé paměti záhadnou postavu zpěváka, jehož hvězda v šedesátých letech jasně zazářila, aby pak následoval pomalý a hluboký pád. „Hrozné svědectví o konci krále rock´n´rollu, zahaleného do rudého fenmetrazinového pláště se skvrnami z panáků, černé brýle místo zlaté koruny, o špině, o spánku v nočních tramvajích, o vzpomínkách na maminku a touze po návratu ... Igor Chaun na těchto základech odvedl nejlepší dokumentaristickou práci svého dosavadního života. Přestal být pouhým účastníkem dění a stal se aktivním dokumentárním reportérem. Pečlivě odkrývá Volkovu osobnost a pomocí promyšlených konstrukcí udržuje napětí...“ píše Tomáš Baldýnský. Dokument se začal natáčet v srpnu 1996, v den Volkova pohřbu, a kromě archivních materiálů obsahuje také jedinečné záběry z konce zpěvákova života, pořízené jeho mladými přáteli.

(*1953) **Miroslav Janek**

Režisér, kameraman a střiháč Miroslav Janek vstoupil do filmu v průběhu sedmdesátých let řadou pozoruhodných krátkometrážních 16 mm filmů v tehdejšímu kontextu amatérského filmu. Do roku 1979, kdy společně se svojí ženou, střiháčkou a častou spoluautorkou Toničkou emigroval do Spojených států, jich natočil téměř čtyřicet. Po odchodu se usadil v Minneapolis, kde se stal nezávislým filmařem a nasnímal, střihal, režíroval či produkoval mnoho dalších krátkých - zvláště dokumentárních - filmů. Ve své tvorbě pokračoval i po přestěhování do New York City. Dva roky spolupracoval s americkým režisérem Godfreyem Reggio v italském Trevisu na přípravě multimediálního projektu Fabrica. Po listopadu 1989 se opět se svojí manželkou vrátil do Prahy a natáčí české dokumentární filmy ve spolupráci s Českou televizí.

Filmografie (od roku 1979): Visitor (1983), Heroes (1983), Little city in space (1984), St. Germain (1984), U film society (1985), K. O. Kippers (1988), Now I lay me (1988), Seven ten nectiny (1993), O Králíkovi a hostech (1995), Ráj na zemi (1996), **Nespatřené (1996)**, Barokní opera (1997)

NESPATŘENÉ

NESPATŘENÉ

16 mm - kopie 35 mm, bar., 52 min.,

výroba: Česká televize Ostrava,

Studio Kaple

rok výroby: 1996

námět a scénář:

Daniela Horníčková

kamera a režie:

Miroslav Janek

střih:

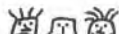
Tonička Janková

produkce:

Renata Vlčková

Strhující dokumentární film Miroslava Janka ukazuje nečekaný a spontánní zájem nevidomých dětí o fotografování, jejich výsledné fotografie, ale především skutečnost, co pro tyto děti jejich fotografie znamenají. Soudobá dokonalá zobrazovací technika nás svými obrazy zahrnuje natolik, že nepřetržitě přecházíme z „vidění do vidění“ - naopak nevidomé děti fotografují, co nikdy neviděly a ani nevidí. Přesto nám zde předkládají s lehkostí a hravostí svůj obraz světa, poskládaný do obrazů zvuků, dotyků povrchů a smyslových zkušeností. Slepé děti se (nejen) ve filmu snaží dokázat, že jsou schopné v životě obstát stejně jako ostatní. Většina lidí se domnívá, že slepota znamená tmou a prázdnotu, vyvolává v nich strach, protože i kdybychom zavřeli oči, nelze si na slepého hrát. Slepým je možné se stát nebo se narodit. Bohatý vnitřní život hlavních představitelů a obraz světa zrozený v jejich myšlenkách a srdcích, jehož odlesk film *Nespatřené* zachycuje, nás často rozesměje a tyto naše temné koutky spíše osvětlí. Teprve v posledních minutách nás začnou provokovat mnohé otázky. Film slavnostně zahájí první ročník Festivalu českého dokumentu Jihlava 1997.

Ocenění: Hlavní cena Mezinárodní dokumentaristické poroty na 32. Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech, 1997

(*1956) **Pavel Koutecký**

Narozen v Praze, v roce 1982 vystudoval FAMU, katedru dokumentární tvorby. Na této katedře je dnes odborným asistentem a zároveň vede jednu z tvůrčích dílen. V roce 1988 a 1991 absolvoval studijní pobyty na National Film and Television School v anglickém Beaconsfieldu. Je režisérem Krátkého filmu Praha, a. s.. Své filmy natáčí s kameramanem Stanou Slušným. Témata svých dokumentů vybírá v oblasti umění a vědy, v posledních letech točí i sociální dokumenty a filmy o veřejném a politickém dění. Ve své práci experimentuje s obrazem a využívá technik animovaného filmu, zabýval se i multimediálními projekty.

FILMOGRAFIE: *Dialog* (1981), *Průhledy a odrazy* (1982), *Maximalisté v mikrosvětě* (1985), *Theatrum artis* (1986), *Prostor III* (1988), *Etudy pro elektronový mikroskop* (1988), *Místo setkání: Nový Bor* (1989), *ÓÓÓ, my se máme* (1990), *Po roce* (1990), *Jiní lidé jako my* (1991), *Po roce a opět po roce* (1991), *Oj, to byl boj* (1992), *Směle k urnám* (1992), *Nahoru a dolů* (1992), *Jeden den v parlamentu* (1992), *Amici, tanec s přáteli* (1993), *GEN: Stanislav Libenský* (1993), *Honza K.* (1993), *Zánik Československa v parlamentu* (1993), *Odvrácená tvář Pražského hradu* (1993), *GEN - Jiří Srnec* (1994), *O sportovci* (1994), *Po letech* (1994), *Kde byl Bill?* (1994), *This could be me, Michaela* (1995), *Genus - Vladimír Kopecký* (1996), *Situace 1, 2 ...* (1995), *Drahý mistře, Josip Plečnik - architekt Pražského hradu* (1996), *Z jeho života (dáreček)* (1996), *Jak se žije na Pražském hradě* (1997)

DIALOG

DIALOG

(absolventský film FAMU)
35 mm, čb, 18 min
rok výroby: 1981

námět, scénář, režie:
Pavel Koutecký

kamera:
Stano Slušný

hudba:
Jiří Stivín

střih:
Jindřich Frýda

Absolventský film Pavla Kouteckého o tvůrčí spolupráci jednoho ze zakladatelů uměleckého skla v Čechách i ve světě výtvarníka René Roubíčka a sklářského mistra Josefa Rozinka, které spojuje společné zaujetí pro magii žhavého skla. Autory filmu - režiséra a kameramana - zajímalo, jak funguje komunikace při práci mezi tak rozdílnými lidmi, kteří se liší estetickým cítěním, vzděláním i naturelem.

Dokument má dvě linie: zvukové a obrazové momenty, které jsou sestříhány nezávisle na sobě, doplňuje filmová hra s výslednými výrobky, skleněnými hlavami a panáky.

Film byl oceněn cenou Českého literárního fondu.

MAXIMALISTÉ V MIKROSVĚTĚ

MAXIMALISTÉ V MIKROSVĚTĚ

35 mm, bar., 20 min
výrobce: Krátký film Praha
rok výroby: 1985

námět, scénář, režie:
Pavel Koutecký

kamera:
Stano Slušný

střih:
Jan Petras

hudba:
archív Michaela Kocába
a Michala Pavlíčka

Za téma svého prvního dokumentu v profesionálních podmínkách si tandem Koutecký - Slušný vybral vědecký tým profesora Armíma Delonga a Dr. Vladimíra Kolaříka. Společně se spolupracovníky z Ústavu přístrojové techniky se vědci marně pokoušejí dohnat světovou špičku v technologii výroby mikroprocesorů a sestrojít elektronový litograf.

Vědecká práce je vizuálně nezajímavá, proto se jí autoři snažili přiblížit trikovou kamerou a metodou pixilace (animace lidí a předmětů). Tím, že se režisér vyhnul obvyklým klišé, vznikl film o nadějích a zklamání, o intuici a štěstí, o síle osobnosti i kouzlu práce, film překvapivě veselý a zábavný.

Ocenění: Zlaté slunce, Festival mladého filmu Trutnov '86; čestné uznání na Techfilmu Pardubice '86 a na Festivalu českého a slovenského filmu Piešťany '86.

MAXIMALISTĚ V MIKROSVĚTĚ

...z toho prvního dokumentu v prostředí těchto podmínek a jeho
Karlovy - Služby veřejnosti vím profesora Arminia Jelonga a D. Vladimír
Kolečka - Společně s ostatními z oblasti mikrosvětů se vědci snaží
dokázat, že do naší doby vznikly tři generace vývoje mikroprocesorů a rozložili
všechny litografie.
Vědecké práce v oblasti mikrosvětů, proto se již autorovi snaží přiblížit
fyzikální kamery a fotoaparát (fotografie jsou přehledné). Tím, že se snaží
všechny tyto věci zvládnout, tím o nadání a zkušenosti a tím o štěstí a
o úspěšnosti každého práce, tím v každé věci a v každé.

...Osvětlení: Zlaté slunce, Festival mládeže filmů, 80. částino uzání na festivalu
Pardubice '80 a na Festivalu českého a slovenského filmu Přestupy '80.

MAXIMALISTĚ V MIKROSVĚTĚ

35 mm, bar., 20 min
výrobce: Krátký film F. 7. 80.
rok výroby: 1983

název, scénář, režie
Pavel Kozák
K. Kozák
S. Kozák
staří
Jan F. 7. 80.
výrobce:
Pardubice '80 a na Festivalu českého a slovenského filmu Přestupy '80

ÓÓÓ, MY SE MÁME

ÓÓÓ, MY SE MÁME

betacam, bar., 10 min

výrobce: PASTA

rok výroby: 1990

režie:

Pavel Koutecký

kamera:

Stano Slušný, Ondra Všetíček

střih:

Jan Petras

hudba:

Jiří Chlumecký, Jan Kolář

animace:

Marek Brodský

Dokument, který vznikl naprosto spontánně, neplánovaně a bez předem připraveného rozpočtu pouze pod dojmem událostí konce roku 1989. Kameramani zachytili atmosféru v Praze ve dnech dovršení sametové revoluce na dvě staré kamery a na materiál, který našli doma v ledničce.

Základem pro natáčení byl den a noc 29. prosince 1989, kdy byl zvolen Václav Havel prezidentem. Tyto sekvence byly doplněny fotografiemi P. Jančárka z Václavského náměstí při oslavě silvestrovské noci.

Celá polistopadová euforie je ve filmu lehce ironizována, protože tvůrcům nešlo o zdokumentování událostí, ale o subjektivní pocit z nich.

000 MY SE MAME

000 MY SE MAME

režie: Pavel Koutecký
kamerar: Jiří Čermák, Jan Křel
hudební: Milan Babič
produkce: Jan Páral
výroba: 1990

čas: 10 min
výtisk: 1451A
rok výroby: 1990

O SPORTOVCI

O SPORTOVCI

betacam, čb, 10 min
výrobce: Nadace Film
a sociologie
rok výroby: 1994

námět, scénář, režie:
Pavel Koutecký

kamera:
Stano Slušný

střih:
Martin Steklý

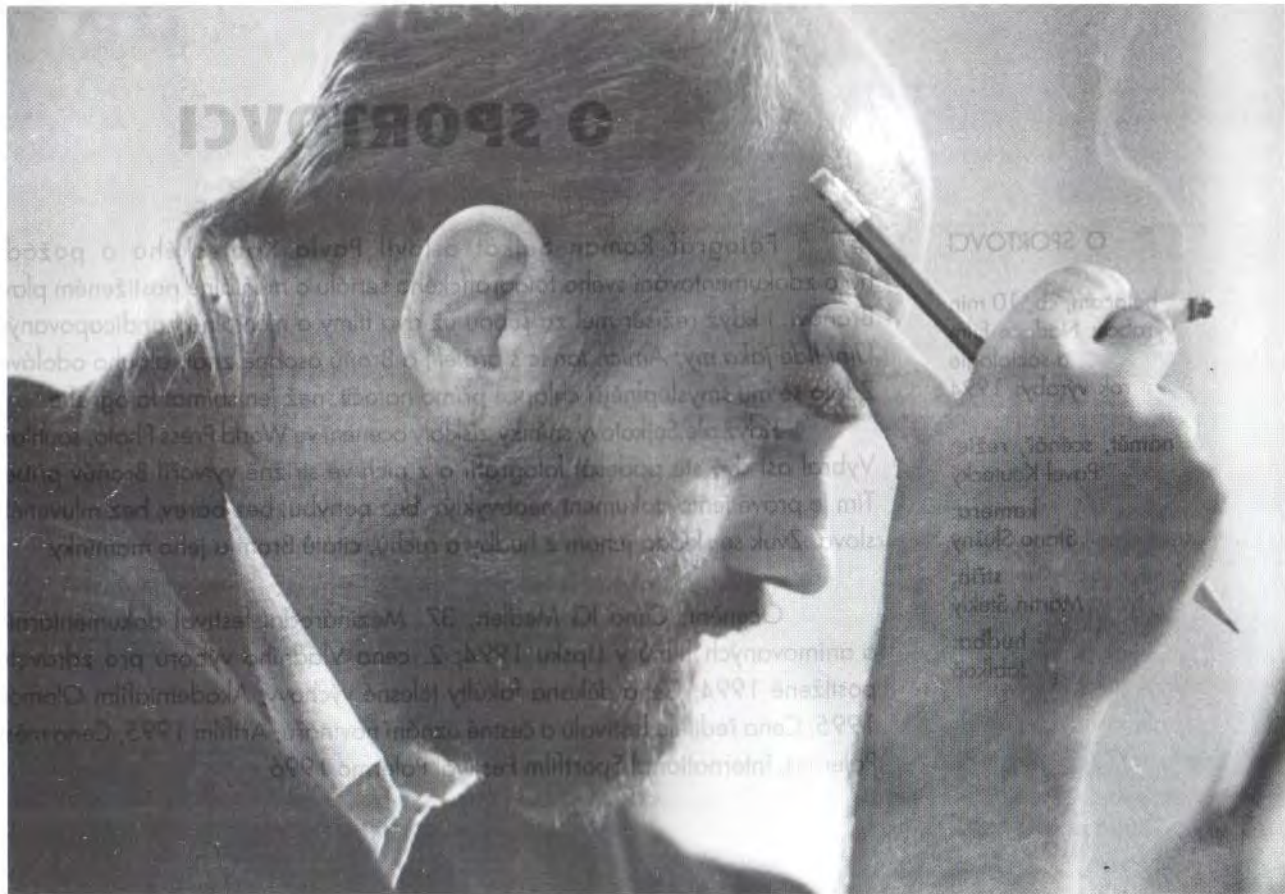
hudba:
Jablkoň

Fotograf Roman Sejkot oslovil Pavla Kouteckého a požádal ho o zdokumentování svého fotografického seriálu o mentálně postiženém plavci Broňovi. I když režisér měl za sebou už dva filmy o mentálně handicapovaných (*Jiní lidé jako my; Amici, tanec s přáteli*) a Broňu osobně znal, dlouho odolával. Zdálo se mu smysluplnější chlapce přímo natočit, než jen snímat fotografie.

Když ale Sejkotovy snímky získaly ocenění ve World Press Photo, souhlasil. Vybral asi dvě stě padesát fotografií a z nich ve střihně vytvořil Broňův příběh. Tím je právě tento dokument neobvyklý - bez pohybu, bez barev, bez mluveného slova. Zvuk se skládá jenom z hudby a ruchů, citátů Broni a jeho maminky.

Ocenění: Cena IG Medlen, 37. Mezinárodní festival dokumentárních a animovaných filmů v Lipsku 1994; 2. cena Vládního výboru pro zdravotně postižené 1994; Cena děkana fakulty tělesné výchovy, Akademiáfilm Olomouc 1995; Cena ředitele festivalu a čestné uznání novinářů, Artfilm 1995; Cena města Palerma, International Sportfilm Festival Palermo 1996

PROJEKT PO LETECH - JAN RUML, 1989 - 94

PO LETECH

betacam, bar., 70 min (17 min.)

výrobce: Nadace Film
a sociologie
rok výroby: 1994

námět, scénář, režie:
Pavel Koutecký

kamera:
Stano Slušný

střih:
Martin Steklý

Když byl v roce 1990 Pavel Koutecký vyzván, aby natočil jeden z posledních filmových týdeníků, rozhodl se zdokumentovat osudy těch, kteří se v listopadu 1989 náhle objevili na politické scéně. Tak vznikl film *Po roce*, ve kterém vystupovali Michael Kocáb, Jan Ruml, Marta Kubišová, Petr Čepek a další. Nadace Film a sociologie umožnila i natáčení návazného dokumentu *Po roce a opět po roce*. Nyní financuje sběr filmového materiálu pro dlouhodobější projekt, který by měl trvat až do roku 1999, kdy vznikne několik samostatných filmů o některé ze zmíněných osobností.

Základní princip projektu je zkoumání, jak souvisí proměny v životě vybraných osobností s proměnami společenskými. Štáb čas od času přijde na návštěvu a režisér klade otázky. Filmy mají formu jakéhosi zápisníku.

Film o Janu Rumlovi je právě částí z třetí etapy projektu, který nese název *Po letech*.

(*1966)

Andrea Majstorovič

Režisérka chorvatského původu, žijící a pracující v Praze se narodila v Záhřebu. Do svých třiaadvaceti let žila v Chorvatsku, kde studovala bohemistiku. Na pražské FAMU absolvovala katedru dokumentární tvorby v tvůrčí dílně Jana Špáty. Soustavně se věnuje dokumentární tvorbě a svým rozpoznatelným filmovým rukopisem patří do té řady mladých režisérů, kteří nekompromisně zachycují život v jeho realistické podobě.

Filmografie: OKO - Události okem oka (1994), OKO - Právo na lásku (1994), GEN - Václav Jarek (1994), Angela Marie (1994), GENUS - Vlastimil Harapes (1995), Živá tráva (1996), OKO - Dámská jízda pánů (1996), Genus - Eva Pilarová (1996), V.I.P. - Josef Zieleniec (1996), **Bojím se tě, světe (1997)**, **Stáňa (1997)**, Genus - Jiří Reisberg (1997), Jak se žije striptérům a striptérkám (1997), Jak se žije českým černochům (1997), Jak se žije mužům slavných žen (1997)

BOJÍM SE TĚ, SVĚTE

BOJÍM SE TĚ, SVĚTE

betacam, bar., 60 min

výrobce: Česká televize,
TS Zity Drdové a Petra Landmana
rok výroby: 1997

scénář, režie:

Andrea Majstorovič

kamera:

Josef Nekvasil

zvuk, produkce:

Miroslav Šimčík

Chvillemi až krutě upřímná výpověď mladého, HIV pozitivního narkomana, který jde mílovými kroky vstříc vlastní smrti. Pětadvacetiletý Evžen je na tvrdých drogách závislý od svých čtrnácti. Od "normálních" fetišů ho odlišuje několik věcí. Především je schopen sebereflexe. Na besedy se středoškolskou mládeží ale naježdí jen proto. "Protidrogové" přednášky jsou pro něj snad jediným legálním zdrojem peněz na drogy. Při pokusu o dobrovolnou léčbu - z lásky k dívce - se Evžen dozvěděl, že je HIV pozitivní. To u něho vedlo ke ztrátě prakticky jakékoliv motivace. Stále častěji přichází na hřbitov, kde si "šlehá" větší a větší dávky, jako by odtud snad už ani nechtěl odejít. Jakkoli je v Evženovi kus exhibicionisty, nepovažoval během desetidenního natáčení televizní štáb za prostředníka své pochybné slávy, jak tomu v mnoha podobných případech bývá, ani za vrbu, která mlčky vyslechne jeho stesky. V závěru dokumentu složil Evžen, pro něhož život zdánlivě ztratil smysl, štábu báseň o samotě, která ho čeká po skončení natáčení.

STÁŇA

STÁŇA

betacam, bar., 20 min.

výroba: Česká televize

rok výroby: 1997

námět, scénář, režie:

Andrea Majstorovič

kamera:

Josef Nekvasil

střih:

Lenka Polesná

zvuk:

Vladimír Nahodil

Hlavní představitelka Stáňa Coufalová byla na nejlepší cestě stát se dobrou herečkou: jako dorůstající dívku ji na základě konkurzu obsadil Vít Olmer do hlavní role ve filmu *Sonáta pro zrzku*. Protože se navíc na roli zodpovědně a dobře připravovala, byla obsazena i do dalších filmů (např.: *Jakub* nebo *Hra na zloděje*). Zkrátka jedním slovem: ideální dítě. Dnes, něco po třicítce, je Stáňa těžká narkomanka, v níž by sotva kdo hledal nadějnou herečku. Bez práce, bez dokladů, bez nepoškozené žily snad jen na krku, tělo plné boláků. O dávné touze stát se herečkou mluví s překvapivým a rezignovaným úsměvem člověka, jemuž protekl život mezi prsty dřívce, než ho mohl na vlastní odpovědnost pořádně uchopit.

(*1943)

Milan Maryška

Režisér a výtvarník Milan Maryška dnes točí především dokumentární filmy tematicky spjaté s územím bývalého Sovětského svazu; natáčel na Sibiři, v Moskvě, Arménii, Kazachstánu, zabýval se problematikou československých legií. Tomuto tématu se věnuje od roku 1987, kdy se zúčastnil první velké výpravy za Ural - Expedice Jenisej, kterou organizoval novinář a cestovatel Jaromír Štětina. Společný moment filmů, natočených od studií na FAMU v šedesátých letech až do roku 1987, není úplně zřejmý, protože oblast režisérova bystrostného zájmu byly za komunistického režimu většinou tabu. Některé z jeho dokumentárních filmů nebyly odvysílány a sám Maryška byl několikrát přinucen k několikalété přestávce.

Filmografie: To je ta krásná země (1966), Festival bez hvězd (1967), Kondolence pí. Ethel Kennedyové (1969), Ticho s M. Peerem (1969), 10 bodů (1969), Dialog Ivana Moravce (1970), Martina (1970), Ragby (1970), Dárci života (1973), Kde ptáci nezpívají (1973), Ostrovy Eduarda Kohouta (1976), Akce Monteé (1977), Ještě žijí (1977), Testament (1977), O řece (1977), Ruce plné not (1979), Záhrada (1980), Stretnutie (1980), Svalbard - studené pobřeží (1986), Nedotčené ostrovy (1986), Perkun (1986), S kamerou na Špicberky (1986), Co dokáží plechy (1987), Os pramene k oceánu (1988), Peřejemi Jeniseje (1988), Střed Asie (1988), Lidé a řeka (1988), Soustroví naděje (1988), Keto znamená člověk (1988), Na okraji života (1988), Člověk a Špicberky (1988), Země pod Araratem (1989), Mosty pro živé (1989), Sibiř - země žalu, země naděje (1990), Anonym (1990), Kauza pošta (1990), Zapomenutý ráj (1990), Rafael Kubelík a jeho vlast (1990), Zlatá pole Kolymy (1991), Kartouza Valdická (1991), Lidé na dně (1991), E 55 (1992), Obětovaný národ (1992), Koridor života (1992), Ketové (1992), Pokoušení Danna Grossmana (1993), Zítra se tančilo všude (1993), Zapomenutí krajané (1993), Dokola, dokola (1993), 96 hodin s Twin peaks (1993), Odkus jsi - kam jdeš (1993), Rafael Kubelík diriguje (1994), GEN - Jozef Rakoncaj (1994), Mít svou zbraň (1994),

Ztracená varta (1994), Věrní zůstaneme (1994), Zač jsme bojovali (1995), GEN - Rafael Kubelík (1995), Kořeny české státnosti (1995), Requiem za 114 vesnic (1996), Svobody se nevzdáme (1996), Poslední kontinent (1996), Sibiř - peklo nebo ráj? (1997), Z druhého břehu (1997), Sny a skutečnosti M. Zikmunda a J. Hanzelky (1997)

ZAPOMENUTÝ RÁJ

ZTRACENÝ RÁJ

35 mm, bar., 20 min.

výroba: Krátký film Praha

rok výroby: 1990

námět, scénář, režie:

Milan Maryška

kamera:

Petr Volf

střih:

Jindřich Frýda

V nedostupných horách jižní Sibiře, nedaleko pramenů řeky Jenisej, leží již přes dvě stě let malá vesnička Erzej. Založili ji a dodnes v ní žijí starověci, náboženští vydědenci, kteří si útekem z evropského Ruska do odlehlých částí Sibiře zachovali svou víru a mnozí z nich i své životy. Také dnes žijí ještě podle přísných pravidel stanovených jejich předky. Sami to pokládají nejen za přirozené, ale za jediné možné.

ЗАПОМНУТЫ РАЙ

УВАЖАЕМЫЕ

ВЫШЕ

KETOVÉ

KETOVÉ

35 mm, bar., 35 min.

výroba: Krátký film Praha

rok výroby: 1992

námět, scénář, režie:

Milan Maryška

kamera:

Petr Volf

střih:

Jindřich Frýda

Keto znamená v ketském jazyce *člověk*. Národ Ketů žije od nepaměti na středním toku sibiřské řeky Jenisej - přesněji řečeno, národ Ketů dožívá své dny, je odsouzen k zániku. Křivka úmrtnosti těchto původních obyvatel Sibíře rok od roku prudce stoupá. Zatímco na počátku tohoto století to byl hrdý přírodní národ lovců, čítající několik desítek tisíc jedinců, dnes jejich počet klesl pod jeden tisíc. Jejich zánik je již zcela nezvratný. Tento proces nelze však nijak pozitivně ovlivnit, protože neexistuje žádná vůle po jejich záchraně.

OBĚTOVANÝ NÁROD

režie: Petr Volf Po rozpadu SSSR vypukly na mnoha místech bývalého komunistického impéria dlouho potlačované národnostní a náboženské, ale především mocensko-politické konflikty. Jeden z nejkrvavějších střetů se za lhostejného přihlížení světa velké politiky odehrál krátce před vypuknutím konfliktu v Čečensku na území Náhorního Karabachu. Ázerbajdžán s velikou vojenskou přesilou a krutostí islámských fundamentalistů, bojujících se „vztyčenou vlajskou Džihádu“, zaútočil na Náhorní Karabach, zemi po tisíciletí obývanou Armény, s jednoznačným úmyslem: Připojit toto území k Ázerbajdžánu. Karabští Arméni se však rozhodli, že svoji vlast ubrání.

OBĚTOVANÝ NÁROD

35 mm, bar., 20 min.

výroba: KF, a.s.

rok výroby: 1993

námět, scénář, režie:

Milan Maryška

kamera:

Petr Volf

střih:

Jindřich Frýda

Z DRUHÉHO BŘEHU

Z DRUHÉHO BŘEHU

35 mm, bar., 37 min.

výroba: KF, a.s., Česká televize

rok výroby: 1996

námět, scénář, režie:

Milan Maryška

kamera:

Antonín Daňhel, Jan Eisner

střih:

Michael Liška

Válčící Bosna a především těžce zkoušené město Sarajevo byly objektem soustředěného zájmu nekonvenčního výtvarníka, malíře a sochaře Jiřího Sozanského. Film se ústí těch, kteří přežili, zamýšlí nad příčinami a důsledky zločinné války, která se odehrávala přímo za našimi humny. Výtvarné aktivity J. Sozanského, realizované na území Sarajeva, výmluvně reflektují situaci, ve které byli nuceni lidé žít pod diktátem ostřelovačů, bombardování, koncentračních táborů a hromadných vražd.

(*1956)

Vladimír Michálek

V letech 1987 - 1992 vystudoval na FAMU obor dokumentární tvorby, ale již během studií pracoval na Barrandově jako pomocný režisér. V oblasti hraného filmu debutoval snímkem *Amerika*, který byl inspirovaný nedokončeným románem Franze Kafky. Literární předlohou se volně inspiroval i jeho druhý film *Zapomenuté světlo*, podle stejnojmenného románu Jakuba Demla, který získal Cenu diváků na 32. MFF v Karlových Varech 1997. Tvoří v tandemu s kameramanem Martinem Dubou, se kterým v této době dokončuje svůj třetí celovečerní film *Je třeba zabít Sekala*.

Filmografie: V chrámu přírody (1987), Pohoda (1988), Junkies (1989, realizováno v USA), Ticho, které bolí (1990), O, Mr. Anderson (1993), Amerika (1994), Zapomenuté světlo (1997)

O, MR. ANDERSON

Portrét anglického filmového teoretika, kritika a režiséra, jednoho z tvůrců hnutí Free Cinema a spoluzakladatele měsíčníku Sequence Lindsay Andersona. Ten na konci svého života hrdě vzpomíná prostřednictvím dokumentu svého žáka, českého režiséra Vladimíra Michálka, co to znamená být Angličanem a neochvějně kritizuje vše, co v Británii považuje za „špatné“. Veškerá dokumentární, hraná i divadelní tvorba této výrazné osobnosti měla vždy jedno společné - vše dělal naprosto svobodně. Své vrcholné dílo *Nemocnice Britannia*, které sám považuje za poslední svobodný film, byl Angličany naprosto zavrhnut. Tento dokumentární snímek je výjimečný také proto, že se jedná o Andersonovu poslední výpověď.

O, MR. ANDERSON

betacam, bar., 36 min.

výroba: Pro Art Production

rok výroby: 1993

námět, scénář, režie:

Vladimír Michálek

kamera:

Martin Duba

zvuk:

Michal Dvořák

hudba:

David Koller, Michal Dvořák,

Cheltenham College Choir

TICHO, KTERÉ BOLÍ

TICHO, KTERÉ BOLÍ

35 mm, bar., 20 min.

výroba: Barandov

rok výroby: 1990

námět, scénář, režie:

Vladimír Michálek

kamera:

Martin Duba

střih:

Jiří Brožek

hudba:

Michal Dvořák, David Koller

produkce:

Ondřej Nerud, David Bonaventura

Obrazový dokument zachycující vnitřní svět umělce, tvůrce - v tomto případě sochaře Petra Kavana - působivě vytvořený pomocí speciálních instalací jeho vlastních soch, jichž použil Vladimír Michálek i ve svém posledním celovečerním filmu *Zapomenuté světlo* (kde také Petr Kavan, mj. zakladatel divadla marionet Pedule Padule, sehrál jednu ze stěžejních rolí žárlivého Marjánčina manžela). Snímek *Ticho, které bolí* byl posledním dokumentárním filmem, který se v kinech promítal jako tzv. „předfilm“.

(*1965)

Filip Renč

V dětství byl Filip Renč hereckou hvězdou. Hrál například ve filmech *Družina černého pera*, *Jakub* nebo *Nechci nic slyšet*, později *Levé křídlo* či *Papilio*, ale dodnes má malé role ve snímcích svých kolegů (zvláště ve filmech Jana Svěráka - *Jízda*, *Kolja*). Na FAMU vystudoval katedru dokumentární tvorby, kterou ukončil filmem ze třetího ročníku *Srdíčko*, protože mu tehdejší děkan jeho absolventský film neschválil. Mezi prvními u nás po roce 1989 natáčí reklamní spoty (např. Danone, Mazda, noční Bingo). Roku 1991 debutuje celovečerním snímkem *Requiem pro panenku*. Jeho videoklip k písni Lucie *Bílá láska je láska* nesměl být v televizi na čas uváděn před dvaadvacátou hodinou, za rok 1994 získává Grammy za nejlepší videoklip roku *Zahrada rajských rozkoší*. Po dokončení svého posledního celovečerního filmu *Válka barev* připravuje společně s Radkem Johnem adaptaci Meyerinkova románu *Golem*.

Filmografie: *Dravci na start* (1986), *Zapadákov* (1987), *Fanstory* (1987), *Srdíčko* (1988), *Vzrušení*, *Cesta do Bombaje*, *Requiem pro panenku* (1991), *Válka barev* (1995)

SRDÍČKO

Tato sentimentální romance sleduje osud legendární pražské Hraběnky, bývalé barové tanečnice, která se po svém vyrovnává se stárnutím: chodí výstředně oblékána, dává si záležet na neobvyklých účesech a úpravách pleti stejně jako na vybraném chování. Renčův mírně stylizovaný dokumentární film staví proti sobě Hraběčinu neochvějnost a nechápavost okolí.

Ocenění: Hlavní cena za filmovou kolekci FAMU spolu s filmy J. Svěráka a P. Kořka, Mnichov 1988

SRDÍČKO

35 mm, bar., 20 min.

výroba: FAMU

rok výroby: 1988

námět, scénář, režie:

Filip Renč

kamera:

Aleš Topol

střih:

Jan Matlach

zvuk:

Jaroslav Novák

(*1949)

Olga Sommerová

Zvláště sociální tematikou se ve svých dokumentárních filmech zabývá režisérka Olga Sommerová. Katedru dokumentární tvorby na pražské FAMU absolvovala roku 1978. Na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let pracovala jako redaktorka dokumentaristické redakce Československé televize. Od roku 1988 režisérka Krátkého filmu a.s., v dnešní době vedoucí katedry dokumentární tvorby na FAMU. Doposud natočila více jak padesát dokumentárních filmů, za které získala dvacet ocenění na českých i zahraničních festivalech.

Filmografie: Konkurs na rok 2 000 (1979), Doma (1980), Jednotřídka (1981), S tebou táto (1981), Ty to překonáš (1982), Zkoušky dospělosti (1982), Kluci a holky z ČKD (1983), Státní soubor písní a tanců (1983), Dříve narozeným šťastnou cestu (1983), Talentované děti (1986), Otec a dcera (1986), Zkus to dokázat (1987), Za svou pravdou stát (1987), Baví mě vyhrávat (1988), Člověk žena (1988), **Máte rádi Smetanu? (1989)**, Dokument a zvláštních bytostech (1989), Bůh žehnej Československu (1990), **Miluj bližního svého (1990)**, Svobodný člověk Václav Malý (1990), Netrpělivost srdce (1991), Přítelkyně (1991), Z domova domů (1991), Zdenka Hüly svěcení jara (1992), Žena, zločin a trest (1992), **OKO - Máňa (1992)**, GEN - Václav Malý (1992), OKO - Na východ od českého ráje (1993), Slovensko ve svobodné Evropě (1993), Spříznění bláznovstvím (1993), GEN - Olgy Havlová (1993), GEN - **Jan Špáta (1993)**, GEN - Anna Fárová (1993), GEN - Ivan Klíma (1994), Nebezpečí je mým povoláním (1994), OKO - Feminismus po česku (1994), GEN - Josef Kemr (1994), OKO - Žena v ohrožení (1995), Genus - Dagmar Hochová (1995), OKO - Mít nebo být? (1995), Genus - Karel Steigerwald (1995), Genus - Iva Janžurová (1996), A znovu Žebrácká opera (1996), V.I.P. - Jan Ruml (1996), OKO - Sloužím (1996), Jak se žije v největší věznici (1997), Jó, to jsem ještě žil (1997), Jak se žije otčům po rozvodu (1997), Jak se žije biskupům (1997)

MÁTE RÁDI SMETANU?

MÁTE RÁDI SMETANU ?

35 mm, bar., 20 min.

výroba: KF Praha

rok výroby: 1989

námět, scénář, režie:

Olga Sommerová

kamera:

Jan Špáta

střih:

Lukáš Rak

Na sklonku totality zkoumá Olga Sommerová, zda Čechy oslovuje dílo našeho geniálního skladatele Bedřicha Smetany, a paralelně s tím sleduje pojem *vlastenectví*. „Chtěla jsem zjistit, jak jsou na tom v roce revolučního kvasu Češi se smetanovským tématem lásky k vlasti. Smetanovi jsem pak chtěla vzdát poctu a setřít z něj čítankový nátěr - i proto jsem dala ve filmu slova nejen interpretům vážné hudby, ale třeba také Michaelu Kocábovi či Vladimíru Mertovi,“ vysvětluje režisérka Olga Sommerová.

MILUJ BLIŽNÍHO SVÉHO

MILUJ BLIŽNÍHO SVÉHO

35 mm, bar., 17 min.

výroba: KF Praha

rok výroby: 1990

námět, scénář, režie:

Olga Sommerová

kamera:

Jan Špáta

střih:

Lukáš Rak

Portrét křesťanské rodiny, která kromě svých pěti dětí vychovává ještě devět dětí z dětského domova. „Devět dětí v pěstounské péči a pět vlastních, to je příležitost pro stovky každodenních činů, ale také pro pochybnosti a pády rodičů, jimž v lásce lidské pomáhala i láska boží,“ říká Olga Sommerová. „Jejich domov působí na první pohled velmi romanticky, ale každým dnem se v něm odehrávají malá dramata, jimž se poměrně nepřesně říká výchova dětí. Matku Annu, které říkám svatá Anna, považuji za skutečnou křesťanku, nepoměrně autentičtější než mnozí církevní hodnostáři.“

GEN - JAN ŠPÁTA

GEN - JAN ŠPÁTA

betacam, bar., 15 min.

výroba: FEBIO

rok výroby: 1993

námět, scénář, režie:

Olga Sommerová

kamera:

Ivan Zachariáš

střih:

Lenka Polesná

Portrét dokumentaristy Jana Špáty natočila jeho manželka a profesní kolegyně Olga Sommerová. „Když jsem se rozhodla natočit tento film, věděla jsem, že k němu mám nejrozsáhlejší rešerše, jaké jsem kdy měla. Trvaly patnáct let našeho společného života a spolupráce. Mnozí mě varovali, že vstupuji na tenký led, ale mě ten led lákal. Nebyl pro mě nebezpečným dobrodružstvím, ale příležitostí vyznat se ze své úcty a lásky k dokumentaristu Špátovi a k dokumentárnímu filmu,“ uvádí Olga Sommerová.

MÁŇA

MÁŇA

betacam, bar., 20 min.

výroba: FEBIO

rok výroby: 1992

námět, scénář, režie: Olga
Sommerová a Jan Špáta

kamera:

Jan Špáta

střih:

Lenka Polesná

Ve vězení strávila zlodějka Máňa do svých 24 let takřka celý svůj dospělý život. „Jednoho dne jsme ji s kameramanem Špátou potkali na vězeňském dvoře, když jsme připravovali můj film o ženské věznici v Pardubicích,“ vzpomíná Olga Sommerová, „a tak nás svou výraznou osobností zaujala, že jsme se ihned rozhodli, že o ní společně natočíme film. Neměli jsme žádný scénář, jen záměr - zachytit Mániny vzestupy i pády, její smích i pláč. Mezi mnou a Máňou za těch pár natáčecích dní vznikl vztah, který pokračoval i poté, co jsme opustili vězení. Byla jsem svědkem jejích propouštění a návratů za mříže, a po počáteční naději, že by snad její osud mohl jít lepšími cestami, jsem si uvědomila, že pro Máňu už není cesty zpět, že neumí žít jinde než ve věznici, která se stala jejím druhým domovem.“

(*1965)

Jan Svěrák

Už jako student dokumentu na FAMU si koncem 80. let vydobyl výjimečné postavení. Znamé jsou především jeho dva parodické snímky, které byly oceněny na různých studentských filmových festivalech: *Vesmírná odysea II* a *Ropáci*. Ten druhý, o záhadných tvorech žijících v toxickém bahně a dýchající exhalace, dokonce získal mezinárodního studentského Oscara. Jan Svěrák nikdy nebyl pravověrným dokumentaristou, už svými školními filmy rád mystifikoval a pohyboval se na hranici žánrů. K celovečernímu debutu *Obecná škola* napsal scénář jeho otec Zdeněk Svěrák, který se synem spolupracuje i nadále (*Akumulátor 1*, *Kolja*). První režisérův film byl nominován na Oscara. Za poslední film *Kolja* dokonce ocenění Americké filmové akademie za nejlepší neanglicky mluvený film Jan Svěrák jako třetí Čech získal. *Kolja* vrátil české diváky do kin, i po sedmnácti měsících od premiéry je jedním z deseti nejnavštěvovanějších filmů. *Kolju* s úspěchem uváděla i ve Spojených státech produkční společnost Miramax (po úspěchu s Oscarem patří v USA mezi dvacítku nejsledovanějších filmů), nyní se snímek hraje téměř po celém světě. Jan Svěrák je také autorem mnoha reklam, majitelem společnosti *Biograf Jan Svěrák* a spolujednatelkou produkční firmy *Luxor*.

Filmografie: Sbohem, nádražíčko (1984), Však su vinař (1985), **Vesmírná odysea II (1986)**, Rozhovor (1986), Jak komínici přinášejí štěstí (1987), **Ropáci (1988)**, Obecná škola (1991), Akumulátor 1 (1994), Jízda (1994), *Kolja* (1996)

VESMÍRNÁ ODYSEA II

VESMÍRNÁ ODYSEA II

16 mm, čb, 15 min.

výroba: FAMU

rok výroby: 1986

námět, scénář, režie:

Jan Svěrák

kamera:

Ladislav Štěpán

střih:

Lukáš Rak

hudba:

John Williams

Podle slov režiséra je to "dokumentární film o životě dvou babiček na sídlišti, natočený ovšem jako Hvězdné války". „To, že je Honza nesporný talent,“ vzpomíná Zdeněk Svěrák, „jsem si poprvé uvědomil při famáckém filmu *Vesmírná odysea II*. Zaujalo mě, jak dokázal na malé ploše vytvořit dojemné drama o dvou babičkách, pro které je problém přejít zasněžené sídliště. Přestože byl ještě student, překvapivě ho zajímali staří lidé, a do krátkého školního cvičení dostal po svém i to, co vždycky obdivoval na amerických filmech.“

Vesmírná Odysea II

Vesmírná Odysea II

Podobně jako první část je to "dokumentární film o svém životě a o svém světě".
 na světě, natočený v roce 1984 jako "Hvězdné válečky".
 vzpomínky, které svědčí o tom, jak se narodil, jak se vyvíjel a jak se stal tím, kterým je dnes.
 o své práci, o své tvorbě, o své tvůrčí dravosti a o své tvůrčí síle.
 o své tvorbě, o své tvůrčí dravosti a o své tvůrčí síle.
 o své tvorbě, o své tvůrčí dravosti a o své tvůrčí síle.

režie: John Williams
 hudba: John Williams
 scénář: John Williams
 kamera: John Williams
 střih: John Williams
 obal: John Williams
 design: John Williams
 grafika: John Williams
 typografie: John Williams
 sazba: John Williams
 tisk: John Williams
 distribuce: John Williams

ROPÁCI

ROPÁCI

35 mm, bar., 20 min.
výroba: Krátký film - Studio Jiřího
Trnky ve spolupráci s FAMU
rok výroby: 1988

námět, scénář, režie:
Jan Svěrák

kamera:
Ladislav Štěpán

střih:
Jan Sládek

hudba:
Vendula Kašpárková

zvuk:
Zdeněk Mikulík

výtvarník:
Barbora Šalamounová

Absolventský film Jana Svěráka, za který získal studentského Oscara. Hraná reportáž v sobě spojuje přírodopisnou mystifikaci, loutkovou parodii a zároveň ekologickou satiru.

Čeští vědci naleznou "docela nepatrnou mělkou stopu obtisknutou v jílu", která bezpochyby patří Ropáku bahnomilnému. Dva roky po svém objevu, na konci léta 1987, se vrací zpátky do severních Čech, aby popsali zvláštního tvora, který je přizpůsobený životu v prostředí povrchových dolů.

(*1932)

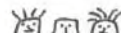
Jan Špáta

Důležitým setkáním pro Špátův tvůrčí vývoj byla spolupráce s Evaldem Schormem. Ještě než k ní v roce 1962 došlo (poprvé u filmu *Stromy a lidé*), pracoval jako kameraman v Krátkém filmu, kde se podílel na tvorbě zpravodajských filmů a později dokumentů tehdy uznávaných dokumentaristů, jako byli Bruno Šefranka, Jiří Papoušek, Václav Táborský nebo Jaroslav Šíkl. O jejich snímcích se často diskutovalo - většinou však právě v souvislosti se Špátovou kamerou. Ve vlastních dokumentárních filmech se především soustřeďuje na sociální realitu, sport a hudbu a ze svých mnohých zahraničních cest přiváží cenné cestopisné snímky. Doposud natočil více jak sto dokumentárních filmů za které obdržel přes šedesát ocenění na zahraničních i domácích festivalech. Jan Špáta u příležitosti svých pětadesátých narozenin plánuje definitivně skončit s natáčením.

Filmografie: Pod Sněžkou je všední den (1961), Prač (1963), Největší přání (1964), Zrcadlení (1965), Hallo Satchmo (1965), Neděle (1965), Okamžik radosti (1965), Octoberfest (1966), **Respice finem (1967)**, Sítěsti (1967), Země sv. Patricka (1967), Znamení krve (1968), Kavkazský podzim (1968), Lidé z hor (1968), Vracejí se domů (1968), Tbilisi - město neznámé (1968), Tramway (1968), Nezorané meze (1969), Nechte nás kvést (1969), Země a lidé (1970), Svítí slunce? (1970), Poslední dějství (1970), Vánoce v Africe (1971), Velikonoce v Mexiku (1971), Australský víkend (1971), Den v Praze (1971), Okolo Třeboně (1972), Klíšťata nemají šanci (1972), Václav Hudeček (1972), Samota (1972), Hledání nové krásy (1972), Das Pferd (1973), Koně (1973), Matějská pouť (1974), Prahou zněl jazz (1974), Terapie Es - Dur (1974), Portugalský duben (1975), Spartakiáda (1975), Šumavské pastorele (1975), Drak (1975), Idee und Tat (1976), Plechová muzika (1976), Soupeřky (1976), Promoce (1978),

Klárka (1978), Pražské zahrady (1978), Hrubou poznáván (1978), Maruška (1979), Pocta Komenskému (1979), Jdi za štěstím (1979), Kreutzerova sonáta (1979), Milujeme život (1980), Odsouzení (1980), Variace na téma Gustava Mahlera (1980), Pře o vepře (1981), Festival fantazie (1981), Tenisové rozhovory (1981), Normální kluk (1982), Vyrýt stopu do tváře času (1982), Atletické variace (1982), My pluli dál a dál (1982), Česká filharmonie (1983), Druhý domov (1983), Sklave der Liebe, Herr des Todes (1984), Jeden ereilt es (1985), Zimní pastorele (1985), Reduta (1985), Zlatý Petr (1985), Hlavně hodně zdraví (1986), Gesundheit (1986), Pohár federace (1986), Vstaň a choď (1987), Epilogy života (1987), Berlínská zastavení (1987), Praga viva (1988), Carpe diem (1988), Žijte pro radost (1988), Molto cantabile (1989), Největší přání (1990), **Mezi světem a tmou (1990)**, Bůh žahnej Československu (1990), Konec světa (1991), Zmatený poutník Libor Pešek (1991), 777 vteřin v Československu (1992), Japonsko, má láska (1992), Máňa (1992), GEN - Richard Salzmann (1993), Parta (1993), Evangelíci z Železných hor (1993), GEN - Vladimír Dlouhý (1993), GEN - Libor Pešek (1994), GEN - Vlastmil Brodský (1994), GEN - Eva Randová (1994), GEN- Jiřina Bohdalová (1994), **Genus - Ljuba Hermanová (1995)**, Genus - Jiří Barta (1995), Genus - Miroslav Horníček (1995), **OKO - Srdce na dlani (1996)**, Genus - Jiří Bělohávek (1996), Genus - Milan Machovec (1996), Genus - Karel Kachyňa (1996), Genus - Vladimír Renčín (1996), **OKO - Teologové - učedníci lásky Boží (1996)**, Jak se žije baletkám (1997), Jak se žije těm, kteří vědí, co jedí (1997)

RESPICE FINEM

RESPICE FINEM

35 mm, čb, 15 min.

výroba: KF Praha

rok výroby: 1967

námět, scénář, režie, kamera:

Jan Špáta

střih:

Marie Křížková

komentář čte:

Jan Kačer

Brilantní filmový esej o životním údělu a moudrosti starých žen, žijících v očekávání konce na svých samotách na venkově. „Je to dnes 30 let a několik měsíců, co jsem tento film dokončil,“ vzpomíná Jan Špáta, „pamatuji se ještě, jak jsem ve dne v noci nepřetržitě seděl ve střížně a s ohromnou zvědavostí a houževnatostí hnal práci dopředu, až jsem musel v hořečce ulehnout. Zrod filmu jsem považoval za zázrak, který mi dal poznat sám sebe i meze svých možností a který předznamenal celou mou budoucí tvorbu - jak po stránce tematické, tak formální. Byl to asi i tento film, který mi dodal nezbytné filmařské i občanské sebevědomí a pomohl mi k rozhodnutí věnovat se v životě výhradně dokumentárnímu filmu. Byl to také tento film, kde jsem si definitivně ověřil, že cesta do divákova mozku vede přes jeho srdce a že ten, kdo má o čem vyprávět, může vyprávět prostě a srozumitelně. Zdá se, že i to je důvod, proč dodnes tento film jakoby nezestárnul.“

MEZI SVĚTLEM A TMOU

MEZI SVĚTLEM A TMOU

35 mm, bar., 20 min.

výroba: KF Praha

rok výroby: 1990

námět, scénář, režie, kamera:

Jan Špáta

střih:

Štěpán Rak

Portrét fotografa-dokumentaristy Jindřicha Štreita, který žije v severomoravském pohraničí, je vytvořen prostřednictvím hrdinů jeho fotografií. „Je to můj poslední film točený na celuloid 35 mm pro kina. Byl úspěšný na festivalech, podobně jako o čtvrt století mladší *Respice finem*,“ srovnává své filmy režisér a kameraman Jan Špáta. „Tím, že jsem se nechal unášet světem Štreitových fotografií, je to obsahově jeden z mých nejdrsnějších filmů. Zdá se, že forma má blízko k dokonalosti - něco mi však říká, že bude stárnout rychleji než *Respice finem*. Kdykoli jej vidím, mám radost z hudby, kterou mi „pro něj“ napsal můj oblíbený Gustav Mahler. Starého bělovouseho muže považují za zjev, který je dáno potkat jen dokumentaristům své profesi mimořádně věrným a za to „nahore“ oblíbeným. Jsem rád, že jsem mohl skončit svou třicetiletou, a tedy naprosto dominantní etapu mého pracovního života, právě tímto filmem. Z bohaté zbrojnice výraziva filmového dokumentu je v něm pracováno snad se vším, s čím jsem se během svého filmového života setkal.“

GENUS LJUBA HERMANOVÁ

GENUS - LJUBA HERMANOVÁ

betacam, bar., 14 min.

výroba: FEBIO

rok výroby: 1995

námět, scénář, režie, kamera:

Jan Špáta

střih:

Lenka Polesná

Slavná šansonierka, pro kterou Voskovec s Ježekem složili píseň „Život je jen náhoda“, o sobě říká: „Jsem blázen, jsem dítě štěstěny.“ „Existence cyklů GEN a GENUS mi mimo jiné umožnila setkání s populárními osobnostmi,“ prozrazuje Jan Špáta, „které jinak nebyly v průběhu mého života předmětem mého zájmu. Setkal jsem se tak s herci Brodským a Horníčkem a s herečkami Bohdalovou a Hermanovou. Herce je jako profesionály těžké nacytat v úplně přirozené situaci: mají čich na to, kde je kamera a kdy běží, a dovedou rychle reagovat a sami sebe hrát. Proto si na těchto filmech cením, že se mi to dokumentární metodou, na kterou nejsou tak zvyklí, přece jen tu a tam podařilo. Při spolupráci s nimi jsem obdivoval vstřícnost a kázeň, ale i otevřenost a upřímnost, s jakou se mi svěřovali. Paní Hermanová byla dojemně obdivuhodná tím, jak profesionálně dovedla mobilizovat zbytky svých sil pro chvíle natáčení.“ A na závěr Jan Špáta dodává: „Poučení z práce s těmito lidmi: kdo se sám tvrdou prací prokousává ke kýženému cíli a zažije nejen slasti, ale i hořkosti života, ten si vážívá i práce druhých a bývá prostým a skromným člověkem, bez ohledu na stupeň dosažené popularity.“

SRDCE NA DLANI

SRDCE NA DLANI

betacam, bar., 20 min.

výroba: FEBIO

rok výroby: 1996

námět, scénář, režie, kamera:

Jan Špáta

střih:

Lenka Polesná

Operaci srdce a lidské ideály kardiochirurgů na klinice v Hradci Králové natočil Jan Špáta jako dokumentarista i jako bývalý pacient této nemocnice. „Film „Srdce na dlani“ je dokladem, jak neúprosně bolavě je soukromý i filmový život dokumentaristy spojen v jeden celek. V únoru roku 1995 bylo mé srdce v Hradci Králové operováno a v září téhož roku jsem na místě činu natáčel tento film. Při jakémkoli zážitku se dokumentarista neubrání tomu, aby nepozoroval a neobhlížel. V tomto prostředí a v této životní situaci mi byla má profesionální zvědavost terapeuticky úlevná, protože mi pomohla zapomenout na vlastní trápení. Natočení filmu bylo pro mě také příležitostí vyjádřit svůj celoživotní obdiv a úctu k profesi lékařů a zdravotních sester,“ zdůrazňuje Jan Špáta.

(*1973)

Martin Štoll

Narozen v Praze, kde v letech 1992 - 1997 absolvoval FAMU, katedru dokumentární tvorby v pedagogické dílně Jana Špáty a od letošního roku pokračuje v doktoranském studiu. Ve své dokumentaristické práci se věnuje portrétům, sociálním tématům a populárně vědecké oblasti. Zabývá se historií vlastního oboru, připravuje knížku rozhovorů *Viděno deseti*, fotografuje a graficky upravuje obálky knih nakladatelství Prométheus.

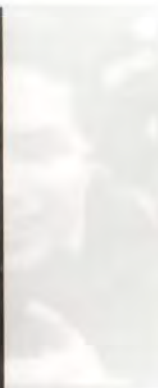
Filmografie: Milenka (1993), Ochrana zlatého fondu (1994), Xenie (1994), Poutníci chaosem (1995), OKO - Kdo si hraje, nezlobí (1995), Teleskop - Ve znamení duhy (1995), Genus - Mnislav Zelený Atapana (1995), Genus - Miloš Kirschner (1996), Svět drog (1996), V.I.P. - Petr Karas (1996), Teleskop - Jarní zpravodajství (1996), Genus - Radovan Lukavský (1996), Má Malá Skála (1997), **Balet** (1997), Jak se žije sestřičkám (1997), Prší déšť (1997)

Ilotž ni...

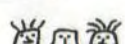
...ni...

1991 | ...
1992 | ...
1993 | ...

...ni...

1991 | ...
1992 | ...
1993 | ...

BALET

BALET

(cyklus Odpoledne pro všechny, díl
č. 4)

betacam, bar., 28 min

výrobce: Česká televize, TS Zity
Drdové a Petra Ladmana
rok výroby: 1997

námět, scénář, režie:
Martin Štoll

kamera:
Bohumír Bouček

střih:
Šárka Němcová

zvuk:
Kamil Příhoda, Karel Körber

dramaturg:
Jaroslav Pospíšil

produkce:
Milada Rebecová

Dokumentární film o jednom baletním představení a jeho třech hvězdách. Subjektivní pohled do života Alice, Pavla a Martina, kteří navštěvují kulturní centrum pro mentálně postižené Oáza.

Martin Štoll o svém filmu říká: "S filmy o mentálně postižených je potíž. Zaprvé jich byly natočeny celé vagóny a za druhé mají většinou dvě polohy: buď z nich dělají strašné hrdiny anebo chudáčky. A tak jsem se s nimi nějaký čas stýkal, abych si udělal vlastní názor. Dlouho jsem nevěděl, jestli se mám pitvořit nebo je litovat, ale pak jsem zjistil, že nejlepší bude nedělat ze sebe postiženého a chovat se úplně normálně. Tak jsem to udělal o nich samotných.

Krásně to vystihl jeden muž, který po premiéře film kritizoval, že je velmi špatný, protože se nedozvěděl nic o tom, jak to mají těžké; nic o diagnózách nebo o tom, v čem to postižení vlastně spočívá. Řekl doslova: 'Vždyť takhle to vypadá, že jsou úplně jako my!' A to byla pro mě zatím největší poklona."

(*1949)

Helena Třeštíková

Po ukončení studia dokumentárního filmu na pražské FAMU začala v roce 1974 pracovat v profesionální produkci, kde natočila okolo třiceti dokumentárních filmů většinou se sociální tematikou. Postupem času se zaměřila na metodu tzv. "sběrného natáčení" (sledování lidských osudů v delším časovém úseku). Tímto způsobem vznikly již dva úspěšné cykly (*Manželské etudy*, *Řekni mi něco o sobě*) a několik celovečerních dokumentárních filmů (*Z lásky*, *Hledání cest*, aj.). Rozsah jejího zájmu však není jen v sociální problematice. Pro ČT realizovala film o historii pražské Lucerny a dokument o politických procesech s katolickými intelektuály v 50. letech (*Vyloučení z literatury*), později portrét Lídy Baarové. V letech 1994 - 1996 vytvořila několik portrétů osobností pro cykly GEN a Genus. Spolu se svým manželem je zakladatelkou Nadace Člověk a čas, která se specializuje na časosběrné projekty (*Pokus o jedno výročí*, *Sladké století*). V současnosti pracuje na projektu zachycujícím rudolfinské léto v Praze a na dalším cyklu sběrných filmů o zajímavých českých osobnostech.

Filmografie: Zázrak (1975), Dotek světla (1981), Tisíc let střízlivosti (1984), cyklus *Manželské etudy* (1987), *Z lásky* (1987), *Hledání cest* (1988), *Kašpar* (1993), GEN - Tomáš Halík (1994), Genus - Olbram Zoubek (1995), ***Sladké hořkosti Lídy Baarové (1995)***, *Pokus o jedno výročí* (1996), Genus - Lída Rakušanová (1996), Genus - Jiřina Šiklová (1996), Genus - Karel Časlavský (1996), *Sladké století* (1997), cyklus *Řekni mi něco: Pavlína* (1992), *René* (1993), *Láda* (1994), *Martin aneb mít či být* (1994), ***Zrání zla (1997)***, *Sestřičky* (dokončováno), *O výstavě Rudolf II. a Praha a všech dopravných akcí* (dokončováno)

SLADKÉ HOŘKOSTI LÍDY BAAROVÉ

SLADKÉ HOŘKOSTI LÍDY BAAROVÉ

betacam, bar., 30 min

výroba: Leona Kubalová
Česká televize, TS Karla Hynie

námět, scénář, režie:
Helena Třeštíková

kamera:
Martin Kubala

střih:
Jan Petras

Portrét herečky, která se v 30. a 40. letech stala první opravdovou českou filmovou hvězdou. Její talent a krása jí učinili zbožňovanou i nenáviděnou. Nyní stará osamělá paní vzpomíná na svou hereckou kariéru, na vztah s válečným zločincem Josefem Göbbelsem, kvůli kterému ji Němci vyhnali a Češi zapověděli, na kriminál po osvobození, na emigraci po "Vítězném únoru"...

Ze zašlé slávy zůstali pouze vzpomínky a pár starých, zežloutlých fotografií.

ZRÁNÍ ZLA

ZRÁNÍ ZLA

35 mm, bar., 45 min.

výroba: Jiří Vaněk, Jana Jaklová,
Jana Veselá

Krátký film Praha
Nadace film a sociologie
Helena Třeščíková
rok výroby: 1997

námět, scénář, režie:
Helena Třeščíková

kamera:
Martin Kubala

střih:
Jan Petras

Film vznikající sběrnou metodou sleduje po dobu 5 let mladíka Milana, který prožil většinu života v dětských domovech a v kriminálech. Nenaučil se rozeznávat dobro a zlo, nevidí rozdíl mezi dobročinností a mlácením otroků na kokainových plantážích. Poslední pobyt ve vězení už vnímá jen jako přípravu na pomstu, kterou po propuštění uskuteční a již nyní nás všechny varuje: "Možná před vámi sedí budoucí vrah".

Film dosud nebyl uveden v ČT a jeho premiéra se plánuje na začátek příštího roku.

(*1969)

Petr Václav

V letech 1987 - 1995 vystudoval na pražské FAMU katedru dokumentární tvorby, v roce 1989 absolvoval v Paříži stáž na FEMIS (Découverte du cinéma français). Mimořádnou pozornost vzbudil jeho poeticko-dokumentární snímek *Paní Le Murie*. Petr Václav se - podobně jako jeho matka Ljuba - projevuje jako dokumentarista se silným sociálním cítěním, ozvláštňeným navíc schopností filosofického zobecnění. Jeho celevečerní debut *Marian* patří mezi nejzajímavější filmy natočené u nás po roce 1989, za který vedle dalších tří ocenění na 49. MFF v Locarnu i Stříbrného Leoparda.

Filmografie: Tvář Žižkova (1989), Úděl (1990), Cuoc song o ubytovna (1992), *Paní Le Murie* (1993), O rasismu (1994), Bory šumí po skalínách (1994), *Marian* (1996)

ÚDĚL

ÚDĚL

35 mm, bar., 25 min.
výroba: FAMU
rok výroby: 1990

námět, scénář, režie:
Petr Václav

kamera:
Štěpán Kučera

Příběh dvou sedláků, kteří nikdy nevstoupili do JZD. „Velikým překvapením Festivalu FAMU byl film *Úděl*, kterému se dostalo hned několika významných ocenění za střih, kameru a za dokumentární režii (první cena za nejlepší dokumentární snímek),“ uvádí Petr Jarchovský. „Vznikal jaksi mimo povědomí famáckého kvasu, mnoho se o něm nevědělo, stejně jako o tiché postavě jeho tvůrce. O to víc však zapůsobil svojí fascinací a zájmem o věci, jichž se nám nedostává a o nichž tušíme, že se snad z naší skutečnosti již zcela vytratily... Film, ač po okraj prodchnut smutkem a nostalgií - tedy tím, co se často objevovalo i v dalších studenských projektech - však svojí čistotou, upřímností výpovědi a v neposlední řadě také naprosto profesionálním zvládnutím řemesla, ostatní filmy vysoko převyšoval.“

PANÍ LE MURIE

PANÍ LE MURIE

35 mm, bar., 36 min.

výroba: FAMU

rok výroby: 1993

námět, scénář, režie:

Petr Václav

kamera:

Štěpán Kučera

Portrét staré šlechtičny a jejího zničeného rodinného sídla. „Je to podivuhodné dílo, tenhle Václavův film - ač v něm nepadne dokonce ani skutečné jméno ženy, o níž se mluví, přece je to portrét, jaký snad druhý nenajdete a jaký portrétovanou osobu uloží navždy nejen do vaší paměti, ale i do vašeho srdce. A ač jde o portrét, je to film, jehož tématem jsou abstraktní pojmy a metafyzické hodnoty, film, který vás nutí dohlédnout k horizontům, z nichž jímá závrať. A konečně, potřetí, je to poselství temné a skličující, jež Václav sděluje a přesto lze dnes málokde načerpat tolik povznášející víry v sílu, důstojnost a velikost člověka, jaká se tu nabízí prostřednictvím osobnosti paní Le Murie,“ píše o snímku Zdenka Škapová.

Ocenění: první cenu za nejlepší dokumentární snímek na Festivalu FAMU, Cenu Festivalu filmových škol v Mnichově; uvedení na zahraničních filmových festivalech: British Short Film Festival, Vancouver International Film Festival.

(*1965)

Roman Vávra

Přestože se narodil v Praze, dětství prožil ve Vlašimi. Po gymnáziu absolvoval roku 1992 VŠE. Od roku 1991 studuje na FAMU katedru dokumentární režie a tato studia nyní ukončuje. Od roku 1992 úzce spolupracuje s Českou televizí, pro kterou natáčí dokumentární i hrané filmy, režiruje a vytváří dramaturgii pořadu „Křížem, kráčem, na cestě“ a právě nyní natáčí trilogii „Co chytneš v žitě“. Roman Vávra je několikanásobným držitelem ceny Českého literárního fondu, ceny Pavla Juráčka za filmy „Bylo, nebylo“ a stejnojmenné povídky z natáčené trilogie „Co chytneš v žitě“, dvou ocenění Maxim za nejlepší film Festivalu FAMU. Ze zahraničních cen je držitelem ceny poroty festivalu MEDIAWAVE v Maďarsku. Jeho filmy se promítají na filmových přehlídkách a festivalech po celé Evropě.

Filmografie: Hnutí myslí (1992), V páté řadě na Mertovi (1993), Bratři a sestry (1993), Bylo, nebylo (1994), Na cestě (1995), Genus - Jan Nedvéd (1996), Co chytneš v žitě (1996), Bojovníci (1996), Jak se žije převozníkům (1997)

HNUTÍ MYSLI

Hnutí myslí je klauzurní film Romana Vávry za první ročník FAMU a vlastně jeho první film vůbec. „Impulsem k jeho natočení - krom zmíněné školní povinnosti - bylo to, že statek, kde hnutí Hare Kršna působí, je na železniční trase z Prahy do Vlašimi, odkud pocházím,“ vysvětluje Roman Vávra. „Film byl natočen snad nejjednodušším možným způsobem: do Městečka u Benešova - místa určené - jsem dojel vlakem, celou mojí výbavou byla kamera BOLEX, světlo s kabelem a spacák. Šlo mi o zachycení denního rytmu zde působícího hnutí, cožo mi trvalo asi tři dny. Pak zvukaři nahráli ruchy, hudbu a bylo to.“

HNUTÍ MYSLI

16 mm, čb, 11 min.

výroba: FAMU

rok výroby: 1992

**námět, scénář, režie, kamera,
střih, produkce:**

Roman Vávra

zvuk:

Petr Šoupa, Pavel Rejholec

BYLO, NEBYLO

BYLO, NEBYLO

16 mm, bar., 22 min.

výroba: Česká televize

rok výroby: 1994

námět, scénář, režie, kamera:

Roman Vávra

střih:

Katarína Geyerová

zvuk:

Petr Šoupa

produkce:

Ilona Jirásková, Zuzana Vrbová

„Doslechl jsem se o svérázném hrobníkovi žijícím na hřbitově sousedícím se silnicí na Karlovy Vary ze strany jedné, železnicí ze strany druhé a letadly křižujícími nad hroby, protože kousek za polem je Ruzyně. S jistou dávkou tvůrčí licence jsem pak natočil portrét osamělého muže se specifickým smyslem pro humor, jehož jedinými sousedy byli včelař, který podlehl silničnímu provozu, a železničář zapisující v nedaleké budce projíždějící vlaky,“ říká o svém filmu Roman Vávra.

Film získal cenu Pavla Juráčka.

(*1930)

Drahomíra Vihanová

Původně Drahomíra Vihanová studovala hudební vědu (FF Brno, 1954) a hru na klavír (Státní hudební konzervatoř Brno, 1955). Na FAMU absolvovala roku 1965 filmovou režii a střih; čtyři roky nato debutovala celovečerním filmem *Zabitá neděle*, který byl však na dvacet let „uklizen“ do trezoru a pro režisérku Vihanovou následoval nepsaný zákaz činnosti. Po roce 1977 díky tehdejšímu řediteli Krátkého filmu začíná natáčet dokumentární snímky, které získaly řadu ocenění na domácích i zahraničních přehlídkách. Ke hranému filmu se vrátila po roce 1989 snímkem *Pevnost*, který tématem i zpracováním (černobílý materiál, téma střetu jedince a zideologizované mašinérie) navazuje na slavnou éru československého filmu konce šedesátých let. I za tento film obdržela další významné ceny.

Filmografie: *Zabitá neděle* (1969), *Hledání* (1979), *Zahrada plná plenek* (1982), *Otázky pro dvě ženy* (1983), *Posedlost* (1984), *Variace na téma Hledání tvaru* (1985), *Dukovany - vroucí kotol* (1987), *Za oknem* (1989), *Proměny přítelkyně Evy* (1990), *Denně předstupují před Tvou tvář...* (1992), *Pevnost* (1994).

DUKOVANY - VROUCÍ KOTEL

DUKOVANY - VROUCÍ KOTEL

35 mm, čb + b, 20 min.

výroba: Krátký film Praha
rok výroby: 1987

námět, scénář, střih, režie:

Drahomíra Vihanová

kamera:

Ivan Vojnár

hudba:

J.S.Bach

zvuk:

Jan Štorek

Režisérka Drahomíra Vihanová konfrontuje všední život ustaraných a udřených "babiček a tet" z okolí jaderné elektrárny Dukovany na pozadí této technicky téměř dokonalé stavby. Vše sleduje z její závodní kuchyně, kde sama dva měsíce před natáčením myla nádobi.

PROMĚNY PŘÍTELKYNĚ EVY

Výšiny i pády zpěvačky Evy Olmerové. Uvedení filmu vyvolalo kontroverzní reakce diváků a veřejnou diskusi o etických hranicích, za které by již tvůrci neměli jít. „Byla ráda, že si s někým může popovídat,“ vzpomíná na natáčení kameraman Ivan Vojnár, „byla opuštěná, a tak mluvila velice otevřeně. Nedovedla si sice představit, jak to na plátně vyzní, ale po premiéře mi říkala, že se jí film líbí. Pak ji ale její obdivovatelé přesvědčili, že jsou věci, které by se neměly zveřejňovat a že natáčení nebylo fér. Ale i dnes si myslím, že tomu tak nebylo, protože my jsme jí k ničemu nenutili. Ona sama se rozhodla, že k nám bude tak otevřená.“

PROMĚNY PŘÍTELKYNĚ EVY

35 mm, čb + b, 20 min.
výroba: Krátký film Praha
rok výroby: 1990

námět, scénář, střih, režie:
Drahomíra Vihanová

kamera:
Ivan Vojnár

hudba:
Michael Kocáb,
Jaroslav Brabec

zvuk:
Jan Štorek

DENNĚ PŘEDSTUPUJI PŘED TVOU TVÁŘ...

DENNĚ PŘEDSTUPUJI PŘED TVOU TVÁŘ...

35 mm, čb, 30 min.

výroba: Film a sociologie

rok výroby: 1992

námět, scénář, střih, režie:

Drahomíra Vihanová

kamera:

Ivan Vojnár

zvuk:

Libor Sedláček

Zamyšlení nad tragickým osudem a vírou v Boha. Portrét zdánlivě obyčejného života německého občana pana Eimanna, žijícího po celý svůj život v českém pohraničí. „Natočit film, v němž tvůrce zachytí zdánlivě všední život, to je asi největší přání většiny dokumentaristů. Je to sice mnohem těžší, ale také dramatičtější,“ říká k filmu *Denně předstupuji před Tvou tvář...* jeho kameraman Ivan Vojnár.

(*1972)

Kamila Vondrová

Narodila se na Starej Turej na Slovensku. Po maturitě na Střední průmyslové škole elektrotechnické začala roku 1990 studovat na FAMU - obor dokumentární tvorba. Dnes žije Kamila Vondrová v Praze a připravuje se na státní závěrečné zkoušky.

Filmografie: Bohoušek (1993), Přijel k nám cirkus (1994), Matky v nouzi (1995), Příliš drahá jízda (1996), V.I.P. - Bohumíra Kopečná (1996),
Obrázky z paměti (1996)

OBRÁZKY Z PAMĚTI

OBRÁZKY Z PAMĚTI

16 mm, čb, 15 min.

výroba: FAMU

rok výroby: 1996

námět, scénář, režie:

Kamila Vondrová

kamera:

Jakub Dvorský

střih:

Olinka Vodsedálková

zvuk:

Jakub Čech

hudba:

Jaroslav Uhlíř

vedoucí výrobního štábu:

Helena Mychová

Dokument je impresí mladého muže, který se snaží rozvzpomenout na období svého dětství, stráveného na oddělení dětské onkologie. Jeho příběh má šťastný konec - dnes se o něm dá říct, že je zdravý. Avšak paralelně s jeho vyprávěním probíhá v nemocnici příběh jiných dětí, na jehož rozluštění se teprve čeká. Film byl natočen za finanční podpory Ministerstva zdravotnictví ČR.

Zvláštní uvedení

PŘEŽILA JSEM POCHOD SMRTI

PŘEŽILA JSEM POCHOD SMRTI

PŘEŽILA JSEM POCHOD SMRTI

35 mm, bar., 39 min.

výroba: HBO, United States

Research Institute,

Michael Berenbaum, Raye Farr,

Scheila Nevins

rok výroby: 1995

námět, scénář, režie, produkce:

Kary Antholis

kamera:

Andrzej Jeziorek

střih:

Lawrence Silk

hudba:

Richard Fiocla

Snímek vypráví příběh polské židovky Gerdy Weissemanové, která ve válce ztratila rodiče, bratra i nejbližší přátele. Na samém sklonku války, po třech letech pobytů v koncentračních táborech, byla s dalšími dvěma tisícovkami žen nacisty poslána na tři měsíce trvající pochod smrti z Polska přes Čechy. Ženy, které nebyly schopny pochodu, byly zastřeleny. V předvečer jejích 21. narozenin, 7. května 1945, ji společně s dalšími 150 ženami, které pochod přežily, osvobodila ve Volarech divize americké armády. Jedním z vojáků byl i německý Žid Kurt Klein, kterého jeho rodiče poslali ještě před válkou do Spojených států a za kterého se do roku provdala. „Kurt otevřel dveře do mého života a mé budoucnosti,“ komentuje s odstupem několika desetiletí jejich zázračné setkání.

Oscar za nejlepší krátkometrážní dokumentární film, 1995; tři nominace a jedno ocenění Emmy za nejlepší zpravodajský dokument, 1995; dvě ocenění ACE Cable aj.

Pocta Jiřímu Lehovci

DIVOTVORNÉ OKO
VĚRNÁ HVĚZDA
RYTMUS

DIVOTVORNÉ OKO

DIVOTVORNÉ OKO

35 mm, čb, 9 min.
výroba: AB (Lucerna)
rok výroby: 1940

námět, scénář, režie:

Jiří Lehovec

kamera:

Václav Hanuš

střih:

Antonín Zelenka

Zubní pastu rozpěněnou mezi zuby, ostří žiletky shrnující štetiny vousů, zapálení cigarety nebo pohyb pák psacího stroje zachycuje první český dokumentární film, v němž se jeho autor snaží důsledně využít specifiku filmového vyjádření. Jakoby se tu projevovала odezva Vertova, jeho fascinující výzva z manifestu *Revoluce kinaoků*: „Jsem filmové oko. Jsem oko mechanické. Jsem stroj. Ukazuji vám svět takový, jaký jej mohu vidět jenom já.“ Lehovcovo *Divotvorné oko* tak „otevřelo divákovi úplně nový svět“ a na svého autora prozrazuje jeho pocit, že s filmovým objektivem se zrodil nový zrak, že v něm tuší tajemnou sílu, která může uvolňovat tajemství věcí a jevů, a že Lehovec dovede tuto sílu ovládat a zužitkovat. „Je to druh zvláštního filmového poznání světa,“ přiznává Jiří Lehovec. „Tyto filmy ukazují, co pro lidstvo znamená a hlavně bude znamenat film.“

VĚRNÁ HVĚZDA

Tato „filmová báseň o slávě a tradici žárovky“ patří nejen k vrcholům Lehovcovy tvorby, ale i k vrcholům české předválečné dokumentaristické školy. Zdánlivě staromódně udělaný film skýtá mnohé dodnes živé podněty: i u těch nejznámějších faktů usiluje Lehovec o živé a objevné podání, snaží se je ukázat z jejich neznámé stránky nebo v neznámých souvislostech. V komorním, téměř laboratorně přesném dramatu věci upoutává tón vyprávění - tón básníka a pátrače. Není to tón autoritářského znalce, který se divákovi vnucuje svým neomylným věděním. Lehovec si diváka získává tím, že ve filmu vlastně jakoby znovu, s údivem a okouzlením, objevuje vše sám pro sebe. Brilantně tak zobrazuje nenapodobitelnou a svěží poetiku i u každodenních jevů, které nám často zevšedněly až k vulgárnosti.

VĚRNÁ HVĚZDA

16 mm, čb, 12 min
výroba: FAB Zlín
rok výroby: 1940

námět, scénář, režie:
Jiří Lehovec

kamera:
Jaroslav Tuzar, Josef Míčák

střih:
Josef Dobřichovský

hudba:
Jiří Srnka

RYTMUS

RYTMUS

35 mm, čb, 13 min.

výroba: FAB Zlín
rok výroby: 1941

námět, scénář, režie:

Jiří Lehovec

kamera:

Pavel Hrdlička, Jindřich Brichta

střih:

Josef Dobřichovský

hudba:

Jiří Šternwald

Superlativy, jimiž kritika toto dílo zahrнула, nelíčený obdiv diváků i producentů nebyly náhodné. Toto zcela zcela ojedinělé dílo v celé historii české dokumentární tvorby, které se čestně řadí po boku největších děl světového dokumentu, se stalo hlubokým estetickým zážitkem pro celou generaci diváků, kritiků i tvůrců. Lehovec zde předvedl zcela nové a u nás neznámé pojetí filmu jako moderní básně tvarů, světla a stínů, pohybů a zvuků. *Rytmus* chce na názorných asociacích předvést pokusy člověka o viditelné zachycení hudby a vystižení jejího rytmu, o obrazové postižení hudebního motivu, o výtvarnou metaforu tónu a melodie. *Rytmus* byl nejen posledním významným snímkem Jiřího Lehovce před znárodněním československé kinematografie, ale i posledním významným filmem české dokumentární školy tohoto období.

SOCIALISTICKÝ DOKUMENT

POMNÍK LÁSKY A PŘÁTELSTVÍ
TAM NA VYSOČINĚ
ČESKOSLOVENSKÝ HOSPODÁŘSKÝ ZÁZRAK
DESET LET K BUDOUCNOSTI
JAK JSME NA TOM

POMNÍK LÁSKY A PŘÁTELSTVÍ

Reportáž, zachycující stavbu a odhalení jednoho z nejpompéznějších pomníků střední Evropy - Stalinova pomníku v Praze.

POMNÍK LÁSKY A PŘÁTELSTVÍ

35 mm, čb, 14 min.
výrobce: Krátký film Praha
rok výroby: 1955
námět, scénář, režie, text
komentáře: Oldřich Kříž
kamera: Přemysl Prokop,
Ivan Wurm, Ferdinand Bučina
střih: Jaromír Janáček
zvuk: Josef Franěk
komentář četli: Jan Vřeek,
Vladimír Kalkjugin
výroba: Josef Tejchman

TAM NA VYSOČINĚ

(KRAJ JIHLAVA)

K 15. výročí osvobození republiky byly Dokumentárním filmem natočeny reportáže věnované proměnám jednotlivých krajů. Tento film sleduje proměny zemědělství a průmyslu na Vysočině - možná někteří z diváků v něm i po 37 letech od jeho vzniku poznají sami sebe, své známé ...

TAM NA VYSOČINĚ

(KRAJ JIHLAVA)
35 mm, čb, 15 min.
výrobce: Krátký film Praha
rok výroby: 1960
námět, scénář, režie, text
komentáře: Jindřich Ferenc
kamera: Jindřich Skalský
střih: Marie Křížová
zvuk: Jaroslav Šlingr
komentář četl: Rudolf Poller
výroba: Antonín Vaněk

**ČESKOSLOVENSKÝ
HOSPODÁŘSKÝ ZÁZRAK**

35 mm, čb, 32 min.

výrobce: Krátký film Praha
rok výroby: 1975

námět, scénář, režie, text
komentáře: Dr. Vojtěch Trapl

kamera: Josef Pešek

střih: Marie Čulíková

zvuk: Antonín Kleisner

hudba: Vladimír Soukup

komentář četl: Václav Kubelka

výroba: Václav Hájek

DESET LET K BUDOUCNOSTI

35 mm, čb, 36 min.

výrobce: Krátký film Praha
rok výroby: 1979

námět, scénář, text komentáře:

Karel Maršálek

režie: Drahošlav Holub

kamera: archiv

střih: Oldřich Speerger

zvuk: Jaroslav Kleisner

komentář četli: Richard Honzovič,

Irena Novotná

výroba: Stanislav Kolářek

ČESKOSLOVENSKÝ HOSPODÁŘSKÝ ZÁZRAK

Dokumentární film, který je skvělým příkladem oslavné ódy na úspěchy československého kolektivního hospodaření v zemědělství.

DESET LET K BUDOUCNOSTI

Střihový film oslavující úspěchy, jichž jsme dosáhli za období deseti let pod novým stranickým a vládním vedením, které nastoupilo po roce 1969.

JAK JSME NA TOM

(FILMOVÝ OSTEN 31/89)

Kde informace chybí, nebo kde chybí důvěra v ně, tam zákonitě nastupují dohady a fámy... V létě roku 1989 se režisér Petr Slavík vydal s filmovým štábem do pražských ulic, aby se náhodných chodců zeptal, co si myslí o kvalitě a obsahu informací, kterých se jim dostává.

JAK JSME NA TOM

(Filmový osten 31/89)

35 mm, čb, 10 min.

výrobce: Krátký film Praha

rok výroby: 1989

režie: Petr Slavík

kamera: Jan Seidel

spolupracovali: Jan Petras, Václav

Hájek, Václav Hrdlic, Miroslav

Šimčík, Rudolf Storzer

FEBIO POZAPOMENUTÉ ZAČÁTKY

ODSUD - POTIÁL
ZPRÁVA O JEDNOM PROCESU
NEJŠTASTNĚJŠÍ DEN ANNY MEČIAROVÉ
NOC, KDY SE ROZPADL STÁT

ODSUD - POTIAL

betacam, čb + bar., 20 min.

výroba: KF a.s. Praha

rok výroby: 1992

námět, scénář, režie:

Fero Fenič

kamera:

Vlastimil Hamerník, Ivan Vojnár

střih:

Zdenek Patočka

zvuk:

Vladimír Nahodil

produkce:

Ivan Štefka

ZPRÁVA O JEDNOM PROCESU

betacam, bar., 20 min.

výroba: KF a.s. Praha

rok výroby: 1993

námět, scénář, režie:

Jan Němec

kamera:

Karel Slach

střih:

Michal Lánský

zvuk:

Libor Sedláček

produkce:

Olga Hellerová

ODSUD - POTIAL

První dokumentární pořad z cyklu *OKO*, kterým FEBIO zahájilo svou činnost 4. 4. 1992 na televizním okruhu OK 3 v rámci magazínu KF Praha „*Kanafas*“. Snímek Fera Feniče konfrontuje způsob života a myšlení lidí žijících v nejvýchodnější a nejzápadnější obci ČSFR - v Nové Sedlici, ležící na hranicích s Ukrajinou, a Trojmezí, hraničící se Spolkovou republikou Německo.

ZPRÁVA O JEDNOM PROCESU

Případ bratranců Barešových, kteří v roce 1978 unesli autobus se studenty gymnázia, se začal znovu projednávat u soudu. V původním rozsudku byl vynesen poslední trest smrti z politických důvodů. Případ, viděný s odstupem dvaceti let, odhaluje politické pozadí celého procesu. V pořadu vystupuje poslední žijící z bratranců Barešových, manželka řidiče, který byl při vojenské akci zastřelen, studenti z autobusu i současný předseda senátu JUDr. Wiplinger. První dokumentární pořad Jana Němce, legendárního režiséra „nové české vlny“, po návratu z exilu.

NEJŠTASTNĚJŠÍ DEN

ANNY MEČIAROVÉ

betacam, bar., 20 min.

výroba: KF a.s. Praha

rok výroby: 1992

námět, scénář, režie:

Fero Fenič

kamera:

Jozef Bardoczy

střih:

Boris Machytka

produkce:

Olga Hellerová

NEJŠTASTNĚJŠÍ DEN ANNY MEČIAROVÉ

Nejkritičtější ohlas v prvním roce FEBIA zaznamenal tento snímek Fera Feniče, ve kterém strávil Den vyhlášení svrchovanosti Slovenska - 17. červenec 1992 - s matkou slovenského premiéra. Stroze objektivní portrét Anny Mečiarové naznačuje leccos i o jejím synovi, něco, co v té době nebylo zcela známo, a předznamenává, co se vskutku o pár měsíců později s Československem stalo. Anna Mečiarová vzpomíná na dětství svého syna, na jeho působení mezi svazáky i na vojně. Při procházce obcí se setkává se sousedy a s nimi také sleduje na černobilé obrazovce svého „Vlada“ v přímém televizním přenosu. Večer se pak účastní slavnostního zapálení vatry svrchovanosti.

NOC, KDY SE ROZPADL STÁT

betacam, bar., 20 min.

výroba: KF a.s. Praha

rok výroby: 1993

námět, scénář, režie:

Marcel Dekanovský, Jozef Horal,

Vladislav Kvasnička, Fero Fenič

kamera: Ladislav Šidelský,

Jozef Bábik, Antonín Kutík,

Vlastimil Hamerník

střih: Vladimír Chorvát, Jan Petras,

Zdeněk Patočka

zvuk: Pavel Sádek, Vladimír Nahodil

produkce:

Eugen Korda,
Tomáš Diamant, Olga Hellerová

NOC, KDY SE ROZPADL STÁT

Pohled čtyř režisérů na poslední hodiny společného státu Čechů a Slováků. Tento rozpad zachytili režiséři věrně v časovém rozmezí od cca 23,00 do 2,00 v noci z 31. prosince 1992 na 1. ledna 1993: na východě Slovenska, kde prakticky žádná z nasnímaných komunit a osob nemluví slovensky, v Bratislavě, kde nadšení občanů oslavujících nově vzniklý stát doprovází smutek malé skupinky těch, kteří rozpad federace vnímají jako bolestnou ztrátu, na moravsko-slovenských hranicích, kde se v hospodě ještě scházejí příslušníci obou národností, i když vesnice již začínají mít odlišnou atmosféru, a na Václavském náměstí v Praze, kde obyvatelé české metropole zastupují této noci především hloučky agresivních opilců a slovenští bezdomovci na hlavním nádraží. Dokumentární pořad „Noc, kdy se rozpadl stát“ je prvním z cyklu OKO, který viděli už jen čeští diváci.

OBSAH

PŘEHLEDKA	13	Jan Špóta	83
Fero Fenič	15	Respice finem	85
Labutia puf	16	Mezi světem a tmou	87
Ako sa pán Kralovič stal kráľom	17	Genus - Ljuba Hermanová	89
Diadém	18	Srdce na dlani	91
Vlak do dospělosti	19	Martin Stoll	93
Dušan Hanák	21	Balet	95
Papierové hlavy	23	Helena Treštková	97
Igor Chaun	25	Sladké hořkosti Lidy Baarové	99
Nesmrtelný život a smrt Mikiho Volka, rock 'n' rollového krále	27	Zráni zla	101
Miroslav Janek	29	Petr Václav	103
Nespatřené	31	Uděl	105
Pavel Koutecký	33	Paní Le Murie	107
Dialog	35	Roman Vávra	109
Maximalisté v mikrosvětě	37	Hnutí myslí	110
Oóó, my se máme	39	Bylo, nebylo	111
O sportovci	41	Drahomíra Vihanová	113
Po letech	43	Dukovany - vrucí kotel	115
Andrea Majstorovič	45	Proměny přítelkyně Evy	116
Bojím se tě, světe	47	Denně předstupuji před tvou tvář	117
Stáňa	49	Kamila Vondrová	119
Milan Maryška	51	Obrázky z paměti	121
Zapomenutý ráj	53	ZVLÁŠTNÍ UVEDENÍ	123
Ketové	55	Přežila jsem pochod smrti	125
Obětovaný národ	56	POETA JIŘÍMU LEHOVCI	127
Z druhého břehu	57	SOCIALISTICKÝ DOKUMENT	133
Vladimír Michálek	59	Pomník lásky a přátelství	134
O, Mr. Anderson	60	Jan na Vysočině	134
Ticho, které bolí	61	Československý hospodářský zázrak	135
Filip Renč	63	Deset let k budoucnosti	135
Srdíčko	65	Jak jsme na tom	136
Olga Sommerová	67	FEBIO - POZAPOMENUTÉ ZAČÁTKY	137
Máte rádi Smetanu?	69	Odsud - poňal	139
Miluj bližního svého	71	Zpráva o jednom procesu	139
GEN - Jan Špóta	73	Nejšťastnější den Anny Mečiarové	141
Máňa	75	Noc, kdy se rozpadl stát	141
Jan Svěrák	77		
Vesmírná odysea II	79		
Ropáci	81		

symbol kultury

Francis Zedek, Volágen Media

Umění je věčné. Proplová k lidem
bez rozdílu. KOMERČNÍ BANKA
jeho hlasu naslouchá a podporuje
jeho rozvoj

umění stabilizuje

ING. ARCH. VOHRALÍK

Inženýrské služby

JSME TADY PRO VAŠI STAVBU

- REALITNÍ ČINNOST
- STAVEBNÍ INŽENÝRING
- PROJEKTOVÁNÍ
- OBCHOD A SLUŽBY

Pro vaši investici vyhlédneme pozemek, včetně majetkového převodu, zajistíme představební přípravu, územní a stavební řízení, kompletní projektovou dokumentaci, dodavatelský tendr a organizaci výstavby, technický dozor na stavbě až po předání zkolaudované stavby investorovi.

Soubor šestí rodinných domků
Jihlava - Horní Kosov
1995

Inženýrské služby

ING. ARCH. Jiří VOHRALÍK

U hřbitova 40, 586 01 Jihlava
Tel., fax: 066 / 266 40

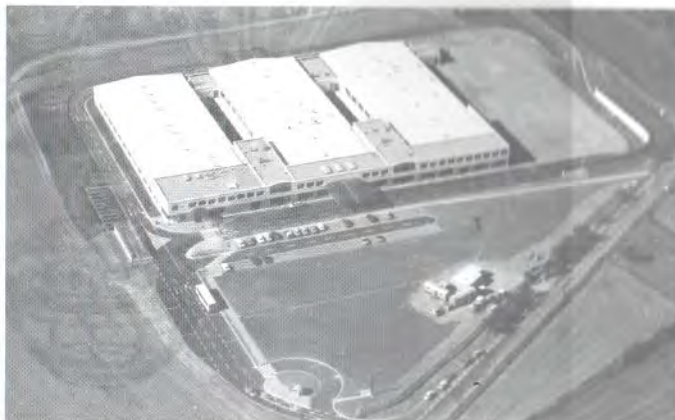
Inženýrské služby

ING. ARCH. Jiří VOHRALÍK

U hřbitova 40, 586 01 Jihlava
Tel., fax: 066 / 266 40

Areál firmy MANN FILTR
JIPAP s.r.o. Přebyslavice
1997

JIHLAVSKÉ SKLÁRNY
BOHEMIA
a. s.

Soubor šesti rodinných domků
Jihlava - Horní Kosov
1995

Inženýrské služby

ING. ARCH. Jiří VOHRALÍK

U hřbitova 40, 586 01 Jihlava
Tel., fax: 066 / 266 40

Inženýrské služby

ING. ARCH. Jiří VOHRALÍK

U hřbitova 40, 586 01 Jihlava
Tel., fax: 066 / 266 40

Areál firmy MANN FILTR
JIPAP s.r.o. Přebyslavice
1997

JIHLAVSKÉ SKLÁRNY
BOHEMIA
a. s.

JIHLAŤSKÉ SKLÁRNY
BOHEMIA
a. s.

ZÁKLADNÍ
SPOLEČNOST

- stavby na klíč
- průmyslové
- a občanské stavby
- rekonstrukce pam
- objektů
- monolitické konst
- ocelové konstruk
- zdravotní instalac
- sádkovníkové k
- inženýrské činnos

Rekonstrukce Objektů

PSJ Jihlava, spol. s r.o.

JIRÁSKOVA 32, 586 04 JIHLAVA

TEL.: 066/202 07, 251 41, FAX: 066/221 59

Rekonstrukce Obecního domu v Praze

ZÁKLADNÍ ZAMĚŘENÍ SPOLEČNOSTI

- stavby na kříž
- průmyslové
a občanské stavby
- rekonstrukce památkových
objektů
- monolitické konstrukce
- ocelové konstrukce
- zdravotní instalace
- sádkartonové konstrukce
- inženýrská činnost

PSJ holding, a.s.

JIRÁSKOVA 32, 586 04 JIHLAVA

TEL.: 066/251 41, 218 61, FAX: 066/731 01 76, 218 63

ZÁKLADNÍ ZAMĚŘENÍ SPOLEČNOSTI

- dodávky staveb od zajištění zdrojů financování přes územní a stavební řízení až k vlastní realizaci
- dodávky velkých investičních celků na klíč
- rekonstrukce staveb a památkových objektů
- průmyslové stavby
- bytová výstavba
- inženýrské, ekologické a vodohospodářské stavby
- projektová činnost

20-20 VISION GRAPHICS

Jediné grafické studio s kompletními službami na Vysočině

- profesionální **fotostudio** (formáty do 9x12cm), vybavení Cambo, Hasselblad...
- vlastní **vyvolávání diapositivů** procesem E-0
- **výtvarné návrhy**, grafika, tiskový design
- **kreativní retuše** a digitální airbrush na systému Quantel Printbox Creative
- **fotomontáže**, barevné korekce, obrazové retuše, grafika a sazba na stanicích Apple a kalibrací Barco
- **skenování** na bubnovém skeneru A2
- **osvit** filmů do formátu A2 (46x150cm)
- barevné **nátisky** 3M MatchPrint
- archivace na běžná média vč. **CD-ROM**
- zajištění **tiskové produkce**
- komplexní tiskové **kampaně**
- **rozvoz** hotových zakázek

20-20 Vision Graphics s.r.o.
Masarykovo nám. 47, Jihlava
tel./fax (066) 28947, 25658, 24468
fax: (066) 20048, 27454
e-mail: toko@mbox.vol.cz

TISKÁRNA

Jupiter

Vaňkovo nám. 6

674 00 Třebíč

tel., fax: 0618 / 65 74

- ofsetový tisk do formátu A2
- knihtisk do formátu A4
- tisk brožur, časopisů, tiskopisů
- tisk propagačních materiálů
- obaly, krabičky
- obalová technika s výsekem
- nakladatelství
- DTP studio
- knihařství, vazby V1, V2

hotel
**ZLATÁ
HVĚZDA**

 SNACK BAR Nová nabídka kuchyně.

PIZZA Báječná pizza od sýrové po šunkovou a příjemné posezení u kávy, která potěší ráno i večer.

 RESTAURACE V klidném prostředí s gotickou klenbou je oběd s přáteli jednou z mála možností jak uniknout shonu dne a ochutnat speciality kuchaře.

 SALONKY Historická stavba hotelu má unikátně zachované původní klenby a malby, které jedinečně vynikají v interiéru salonků, které jsou obzvláště vhodné pro pořádání svateb, hostin a firemních setkání.

**HOTEL ZLATÁ HVĚZDA, Masarykovo nám. 32
586 01 Jihlava, tel/fax: +420/66/294 21**

OFSETOVÁ TISKÁRNA

S. R. O.

JIHLAVA, ŽIŽKOVA 10

☎ 066/ 287 87, 214 09

Po - Pá 8.00 - 17.00 hodin

VYTISKNE PRO VÁS:

- BAREVNÉ PROSPEKTY
- BROŽURY A KNIHY
- PERIODICKÉ TISKOVINY
- ETIKETY
- KALENDÁŘE
- KATALOGY
- VIZITKY

KATALOG
FESTIVALU ČESKÉHO DOKUMENTU JIHLAVA 1997

Foto: Miloš Fikejz, archiv

Grafická úprava: Wünsche

Tisk: Tiskárna Jupiter, Třebíč

© 1997

REFLEX

RESPEKT

občianske služby

